

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

EEN HOFMEESTER OP DEN ROKINSTOOMER

Nu de groote scheepvaartmaatschappijen zich beijveren om aan boord van hun schepen alle gewenschte luxe en comfort in te voeren, wilde ook de kapitein van het trotsche waterkasteel, dat de Rokingolven doorklieft, niet achterblijven. Ten gerieve van zijn passagiers heeft hij thans een eigen hofmeester, die tijdens den overtocht voor de versterking van den invendigen mensch moet zorg dragen, in dienst genomen. De overvaart wordt daardoor nog tot een grooter genoegen, dan zij alreeds was. Verkroikt bereikt men den anderen oever, geheel verzoend met het besluit om dezen Rijnarm niet te dempen. Wij kiekten den nieuwen functionaris op den dag van zijn indiensttreding, vóór de eerste klas hut-machinekamer. Op de commandobrug ziet men den kapitein en den eenigen passagier.

De lijkist wordt op de katafalk, waar duizenden langs trokken, geplaatst.

DE BEGRAFENIS VAN MR. P. J. TROELSTRA

Onder geweldige belangstelling is op de Algemeene Begraafplaats te 's-Gravenhage het stoffelijk overschot van Mr. P. J. Troelstra, den voormaligen leider der S.D.A.P., ter aarde besteld. Een drietal foto's van de grootsche plechtigheid.

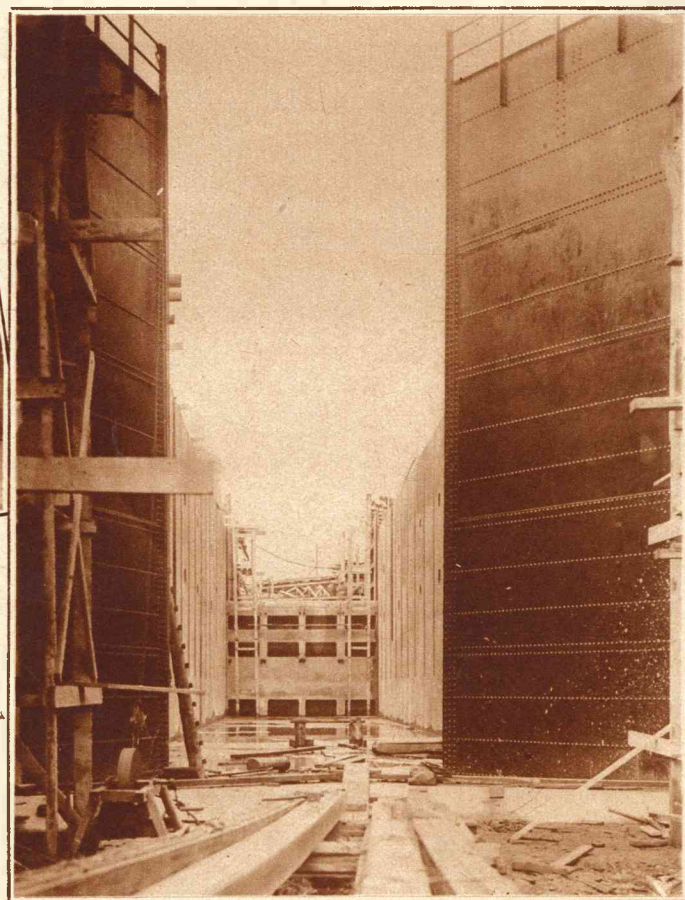

Het Tweede Kamerlid Vliegen, en achter hem het Eerste Kamerlid Wibaut, bij de kist, met de partijvlag gedekt.

De vaandelgroet der Arbeiders Jeugd Centrale.

GEMENGD
NIEUWS

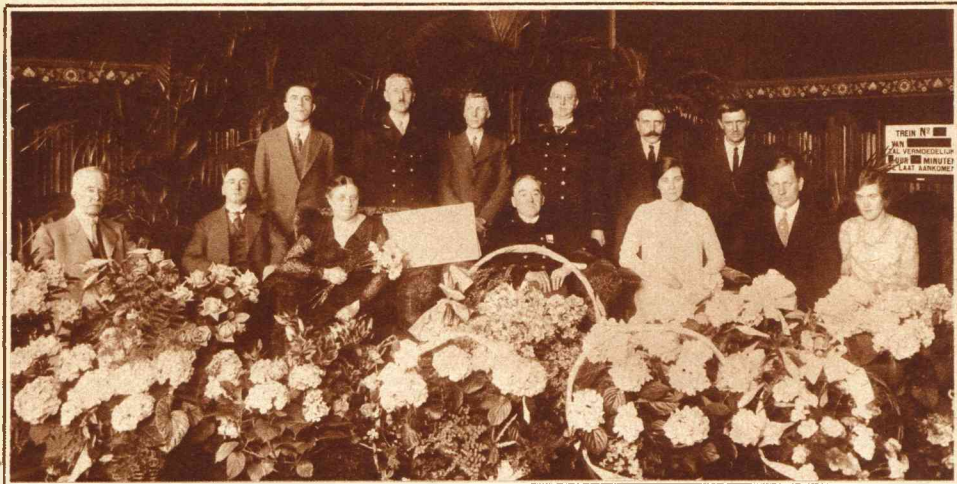

NIEUWE FOTO'S VAN DE ZUIDERZEEWERKEN — De sluizen bij Kielhorn, een dertoeegangswegen naar den toekomstigen Wieringer-meerpolder, naderen hun voltooiing. De negen meter hooge deuren.

Een kijkje in de (thans nog droge) schutkolk.

De stations-chef van het Centraal Station te Amsterdam, de heer F. Muller, herdacht onder groote belangstelling den dag, waarop hij voor 40 jaar bij de Spoorwegen in dienst trad.

Te Sassenheim werd een Gemeentelijke Bad- en Zweminrichting geopend. De Reddingsbrigade gaf een welgeslaagde demonstratie.

Een aardig kiekje van de zwemfeesten te Sassenheim.

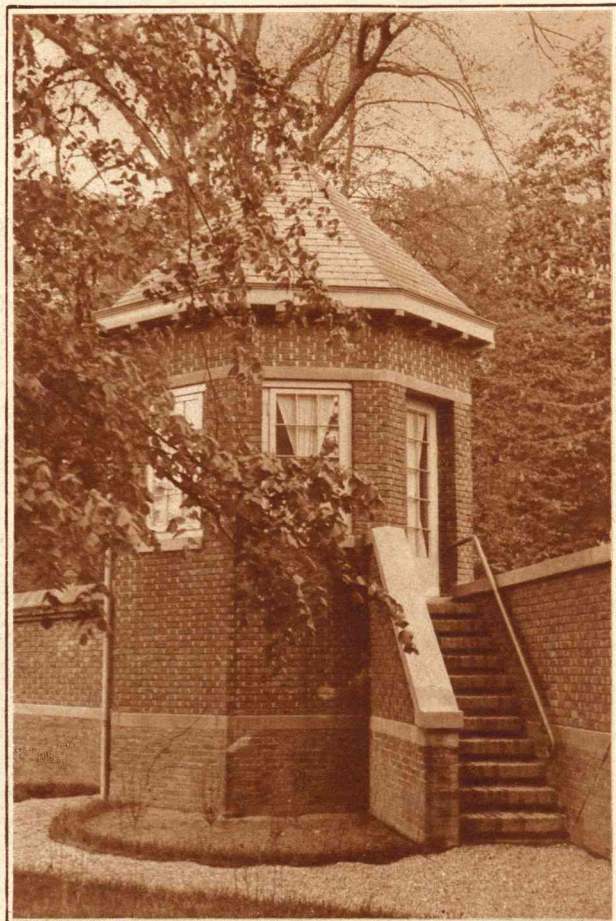
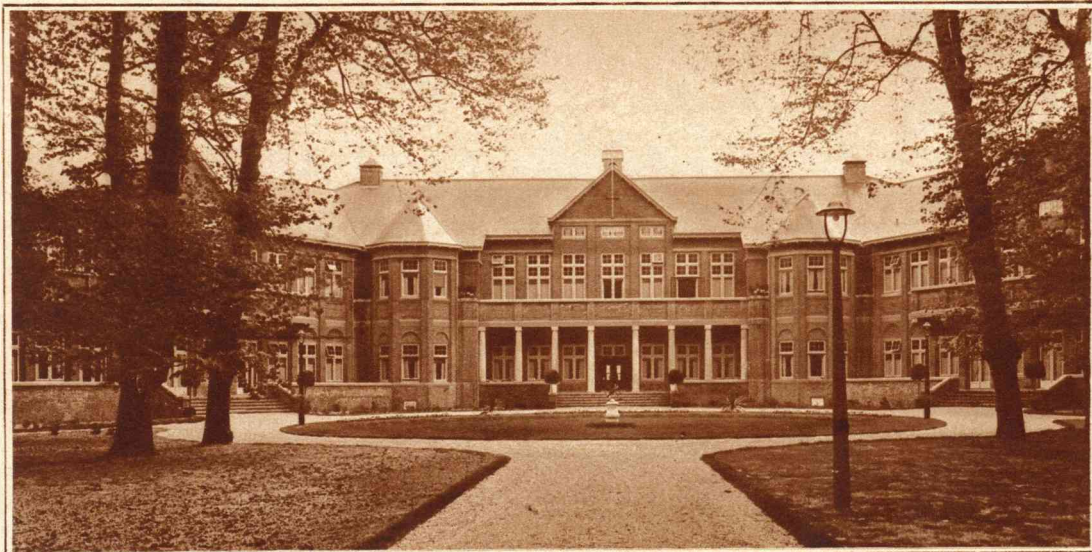
De boulevard Fauvage te Zandvoort is aanmerkelijk verbreed en gemoderniseerd. Een goede verbetering bij het seizoen-begijn.

Directie en bestuur van de populaire Amsterdamse Vereeniging "Hulp voor Onbehuisten", vereenigd bij de viering van het zilveren feest der Vereeniging. In het midden burgemeester W. de Vlugt.

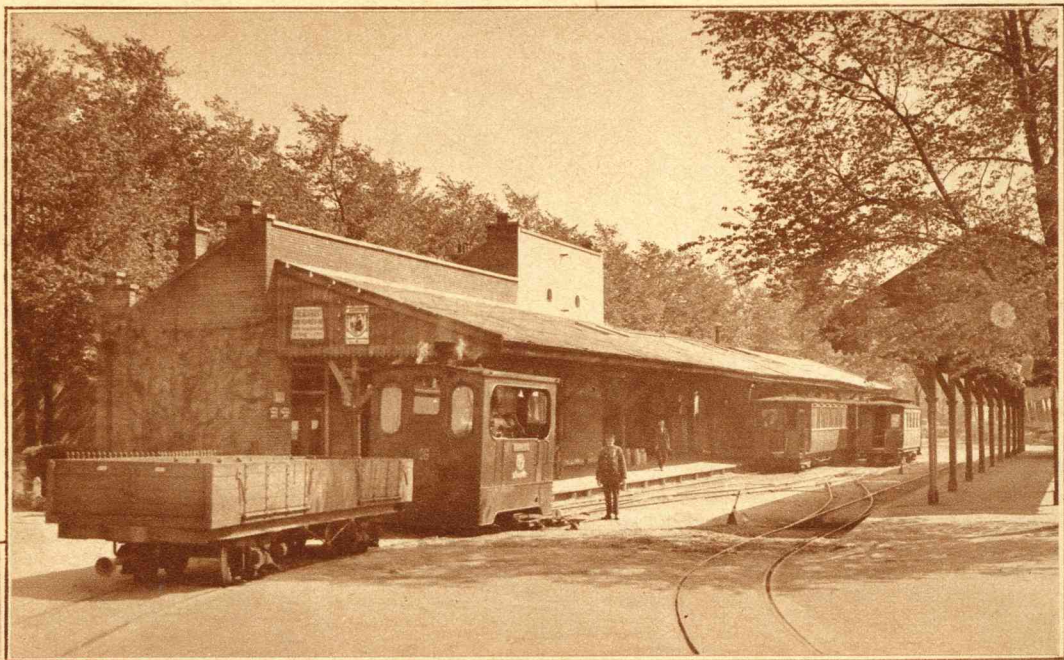
De buitenplaats „Spaar en Hout" te Haarlem werd ingericht als Rusthuis voor Doopsgezinden. Architect Jonkheid te Heemstede leidde de verbouwing. De voorgevel.

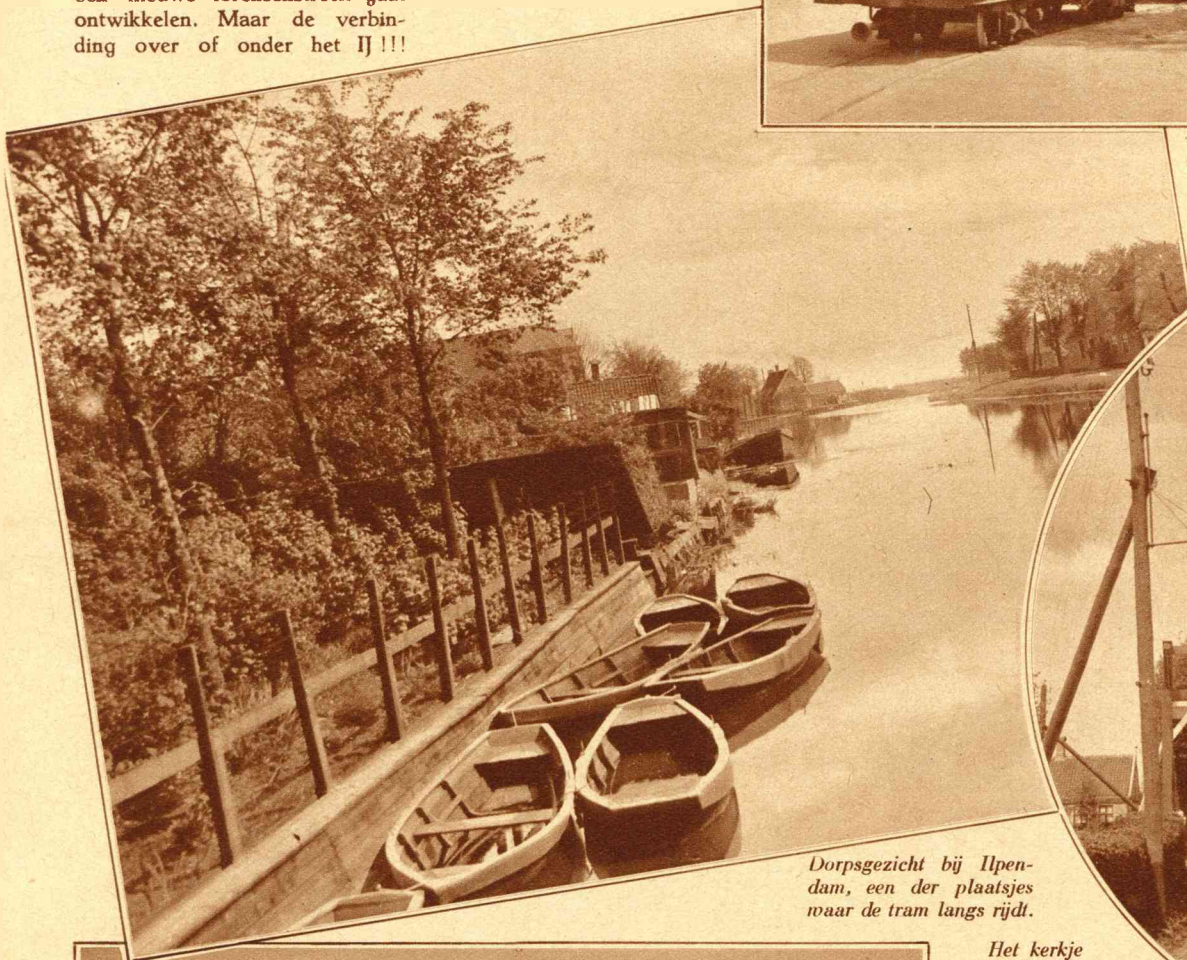
Detail van het Poortgebouw.

UIT DE OORDEN WAAR DE "NOORD-HOLLANDSCHE" TRAM RIJDT

Eindelijk" zal menig een hebben uitgeroepen, toen hij hoorde, dat het nu toch binnen onafzienbaren tijd een feit zal zijn: de electricatie van de stoomtramlijnen Purmerend—Schouw, en Amsterdam—Edam. Een verbetering voor de Noord-Hollandsche Tramweg Maatschappij is het zeer zeker. Van het eerste baanvak, dat met héél mooie — nog te weinig bekende en bezochte — plekjes als het ware „bezaaid" is, brengen wij hier een paar aardige foto's. Niet onwaarschijnlijk, dat tengevolge van deze gemoderniseerde verbinding zich een nieuwe forensenstreek gaat ontwikkelen. Maar de verbinding over of onder het IJ!!!

Het tramstationnetje te Purmerend. Het locomotiefje zal zijn langsten tijd wel hebben geleefd.

Dorpsgezicht bij Ilpendam, een der plaatsjes waar de tram langs rijdt.

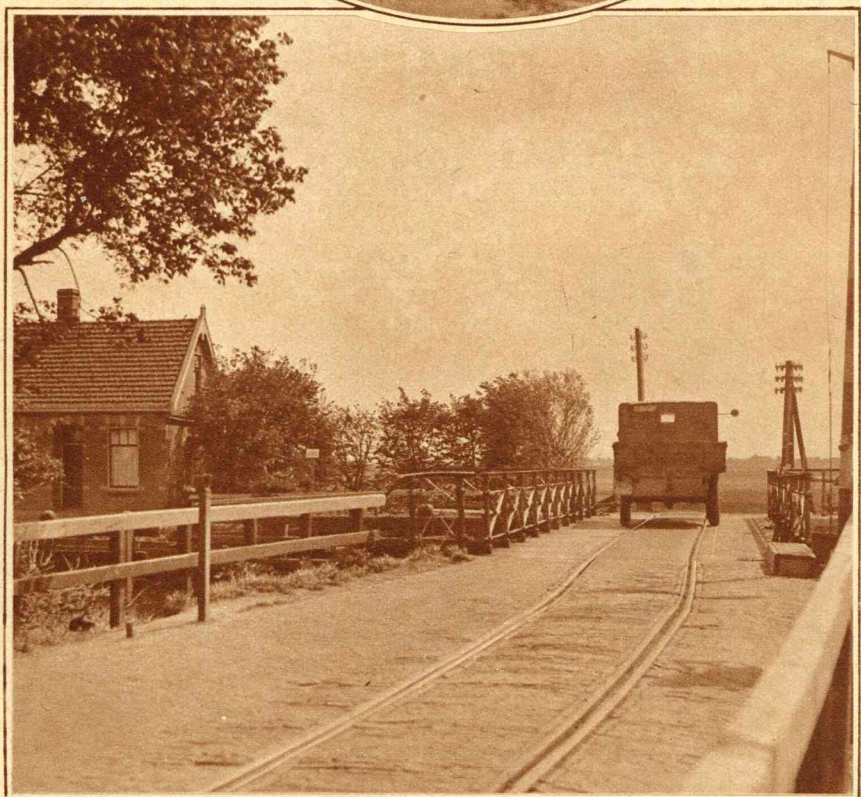

Het kerkje te Watergang; een idyllisch hoekje.

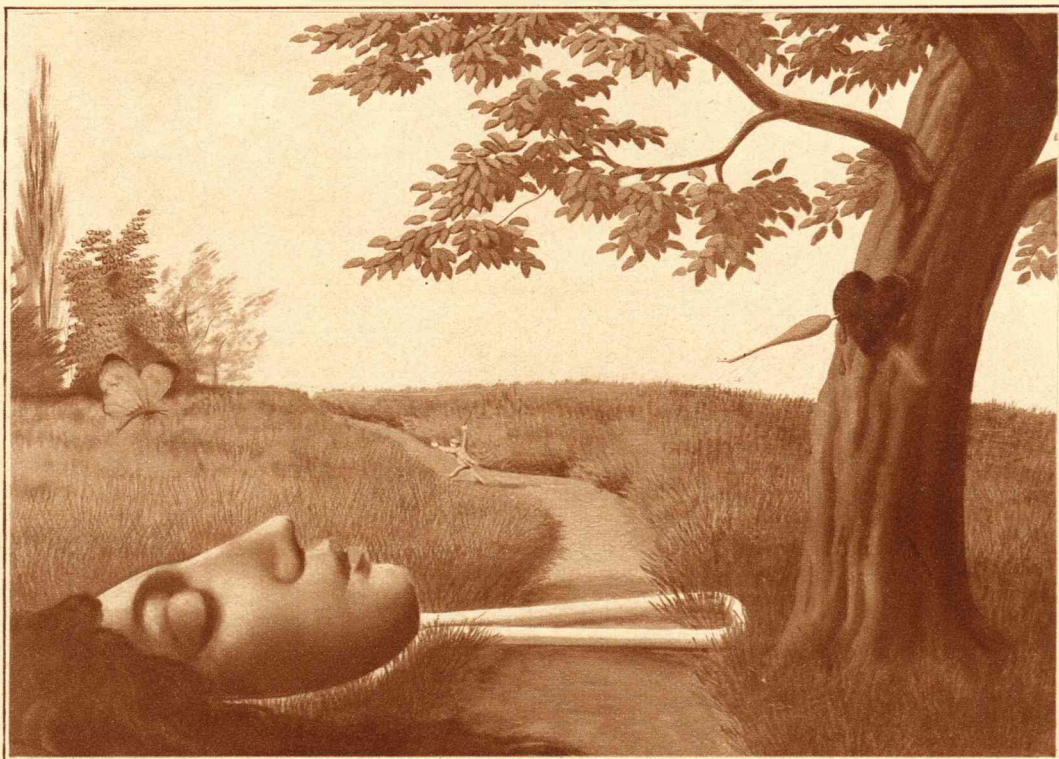

Landelijke rust.

Verkeersverbetering is op enkele punten niet overbodig. Als de tram over de brug bij Schouw rijdt, is het gevaarlijk en meestal onmogelijk te passeeren.

„Phoebus" (Picabia)

„Een morgen in
het Park"
(Viollier)

Tentoonstelling der „Onafhankelijken"

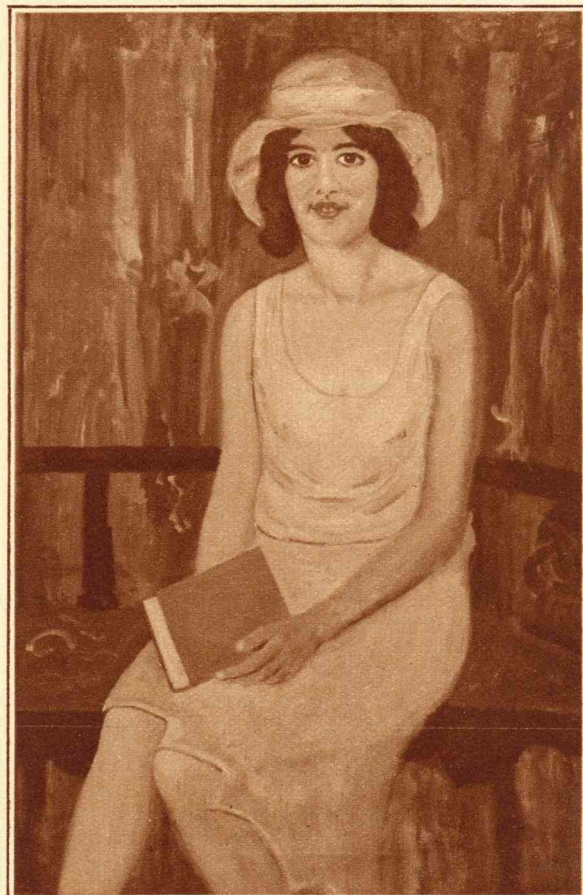
„Landschap" (Vezelay).

In het Stedelijk Museum wordt op het oogenblik een tentoonstelling gehouden door de Vereniging van Beeldende Kunstenaars „De Onafhankelijken". Een gedeelte van deze expositie is ingeruimd voor de Franse en Belgische schilders, die zich „surréalistes" noemen. Tot welke ongezone kunstuitingen zij komen, toonen de hier afgebeelde inzendingen.

* *
*

Verder nog een tweetal foto's van Hollandsche inzenders: Links: „Het broeden", Marie Böhneke-Kelting en rechts: „Figuurstudie", B. Groeneveld.

Waar is mijn Vader?

Ik heb met miss Fleming gesproken," zei ik, zoo duidelijk als ik kon, „en ze voelt zich niet in staat, menschen te ontvangen. De eenige vrienden, aan wie ze gehecht is, zijn in Europa, en er is verder geen familie.”

Heppie herhaalde mijn woorden in miss Letitia's oor.

„Verder geen familie,” beaamde de oude dame knikkend. „Dat is tenminste één geluk.”

„Maar toch,” ging ik voort, „zijn er een paar dingen, waar ze voor zal moeten zorgen — een paar dringende zaken, die niemand anders op zich kan nemen. Ik wil mijn raad niet opdringen, maar zij zal, als ze er zich toe in staat voelt, naar 't huis in de stad moeten, minstens voor een paar uren.”

„Huis in de stad,” schreeuwde Heppie in haar oor.

„Dat moet worden schoongemaakt,” bevestigde miss Letitia, „en er moeten schoone gordijnen worden opgehangen. Jane zou in haar element geweest zijn — die kon altijd heel goed terecht met begrafenissen. En laat ze niet zoo'n doodkist nemen, die opzij open kan; die sluiten niet goed.”

Gelukkig verstond Margery dit niet.

„Ik wou juist opmerken,” hernam ik haastig het woord, „dat de vrouw van mijn broer heel graag zal willen helpen, en als miss Fleming met mij naar de stad wil gaan, denk ik, dat ze aan Edith veel hulp zal hebben. Ze is niet nieuwsgierig en ze is erg handig.”

Margery zag mij dankbaar aan, dankbaar, denk ik, omdat ik begreep, dat in deze omstandigheden een vreemde meer welkom is dan nieuwsgierige kennissen.

„Meneer Knox z'n schoonzuster!” vertaalde Heppie.

„Als je de letters uitspreekt, draai dan je hoofd om,” vermaande miss Letitia haar. „Als meneer Knox z'n schoonzuster er niets tegen heeft, heb ik er ook niets tegen.” Ze had een griezelige manier om den telegramstijl van Heppie uit te leggen. „Je kunt mijn witte zijden shawl nemen om over het lijk te leggen, maar zorg dat ie terugkomt. We kunnen hem nog noodig hebben voor Jane.”

Als de lippen van de oude dame een beetje trilden, terwijl Margery haar armen om haar heen sloeg, schaamde ze er zich toch geducht voor. Maar Heppie was uit wecker stof gekneet. Zij brak in een plotseling heftig gesnik uit en verliet de kamer, maar stak een oogenblik later haar hoofd om de deur.

„Niertjes of karbonaden?” riep ze bijna uitdaged.

„Niertjes,” antwoordde miss Letitia in denzelfden toonaard.

Wardrop bracht ons tegen den middag naar het station, maar verliet ons daar, met de korte mededeeling, dat hij 's avonds kwam. Nadat ik een plaats voor Margery had gezocht, ging ik terug, om hem nog even alleen te spreken. Hij stond naast den trein te probeeren, een sigaret op te steken, maar zijn handen trilden onbedwingbaar, en na de vierde lucifer gaf hij het op. Mijn minuut om te spreken was voorbij. Toen de trein wegreed, zag ik hem langzaam teruggaan langs het perron, zonder op of om te zien. Ook zag ik vluchtig een man, die zat te lummelen op een kruisers-lorrie, met zijn hoofd over zijn oogen. Hij zat een appel te schillen met een zakmes, en liet de schillen voorzichtig door een spleet in den vloer zakken.

Ik had telefonisch afgesproken, dat Edith aan den trein zou komen, en het was een heele opluchting voor me, dat zij en Margery aanstonds bij elkaar in den smaak schenen te vallen. Wij reden regelrecht naar het huis, en na een weemoedig oogenblik, toen zij al de oude dingen weer om zich heen zag, hield Margery zich bijzonder dapper. Miss Letitia had Bella gestuurd om wat op te ruimen, en het was duidelijk dat het idee: schoone

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

gordijnen voor de begrafenis, haar zoo lang was ingepompt, dat het een obsessie geworden was. Eerst toen Edith de trapladder had weggestopt kwam er wat rust, maar achter in den middag hoorden we een bons in de bibliotheek — Bella had een eikenhouten tabouret op een tafel gezet en zoo een aanval op de kanten gordijnen van de bibliotheekramen ondernomen.

Edith schold haar eens flink uit en stuurde haar

Professor Priem Pruttelt:

„ALS het soms mocht gelijken, dan zal ik het u niet kwalijk nemen.”

weg om haar verzwickten enkel te verzorgen. Toen zette ze de tabouret overeind, ging er op zitten en nam mij onder handen.

„Weet je wel, dat je in twee dagen niet op je kantoor geweest bent?” zei ze streng. „En weet je, dat Hawes gisteravond in onze hall een zenuwaaanval gehad heeft? Je moest gisteren voor de rechtbank pleiten, is 't niet?”

„Er is niets ergs gepasseerd,” zei ik, over haar hoofd heen kijkend. „In ieder geval, ik ben moe. Ik weet niet, wanneer ik terugkom. Ik moet eens wat vacantie hebben.”

Zij reikte achter zich en trok aan een koord, waardoor het rolgordijn omhoog ging tot boven toe. Toen ze mijn gezicht zag, dat aldus aan het licht kwam, zuchtte ze diep.

„De belangrijkste zaak, die je ooit gehad hebt, Jack,” zei ze. „De mooiste kans, die een advocaat wenschen kan...”

„Die heb ik opgeofferd,” zei ik zwakjes.

„Vacantie.... en je was pas terug uit Finehurst!”

„Het meisje was in moeilijkheden — is in moeilijkheden, Edith!” barstte ik uit. „Iedereen zou in mijn plaats precies hetzelfde gedaan hebben. Zelfs Fred zou dat gezin niet verlaten hebben.... het is ontredderd, absoluut ontredderd!”

Mijn opmerking over Fred had weinig effect.

No. 10

„Het zijn natuurlijk je eigen zaken,” ging ze voort, zonder mij aan te zien, „en je weet heel goed, dat ik onpartijdig spreek — je bederft de kinderen, hun maag en hun karakter, en ik zou je kamer prachtig kunnen gebruiken voor naai-kamer....”

„Edith! Mag je zoo afschuwelijk liegen?”

Ze wreef wild met een zakdoek langs haar oogen en wandelde met groote waardigheid naar de deur. Toen kwam ze terug en lei een hand op mijn arm.

„O, Jack, hadden we je dit maar kunnen besparen!” zei ze, en even later, wyl ik geen antwoord gaf: „Wat is 't voor een man, Jack?”

„Een verre bloedverwant, Harry Wardrop,” antwoordde ik, nogal op een natuurlijken toon, vond ik. „Maak je maar niet bezorgd, Edith. 't Heeft heusch niets te beteken. Ik wist 't van 't begin al.”

„Poe!” antwoordde Edith vol wijsheid.

„Ik heb ook van het begin geweten, dat ik eenmaal moet sterven en begraven worden. Maar omdat iets onvermijdelijk is, wordt 't nog niet prettig!” Zij verliet het vertrek, maar keerde een seconde later terug en stak haar hoofd om de deur.

„Dat is het eenige onvermijdelijke, dat er is,” zei ze, het gesprek hervattend — een oude gewoonte van haar — waar het geëindigd was.

„Ik weet niet, waar je 't over hebt,” antwoordde ik, haar den rug toekeerend, „en bovendien vind ik, wat jij bedoelt, niet netjes.” Maar toen ik me weer omkeerde, was ze weg.

Dien Zaterdagmiddag om vier uur werd het lijk van Allan Fleming thuisgebracht, en in statie in de muziekkamer geplaatst.

Miss Jane was weg sinds Donderdagnacht. Ik belde Hunter op, maar hij had geen nieuws.

ELFDE HOOFDSTUK

EEN NACHT IN FLEMING'S HUIS

Achter in den middag kreeg ik een wanhopige boodschap van Hawes, en ik ging om vijf uur naar mijn kantoor. Hij was bezig nieuwe kranten te verstrekken aan cliënten, die sporen van ongeduld vertoonden. Op zijn gezicht stond, toen hij mij gewaar werd, pure opluchting te lezen, op dat der cliënten opluchting gemengd met ergernis.

Ik hield mij zoo goed ik kon, stond mijn bezoekers te woord, en ging probeeren Hawes duidelijk te maken, wat mijzelf nauwelijks duidelijk was.

„Ik werd onweerstaanbaar opgehouden, Hawes,” zei ik. „Miss Jane Maitland wordt vermist.”

„Dat zei u me door de telefoon.” Hij gaf me mijn post en bleef strak staan kijken.

„En haar zwager is dood.”

„Dat heb ik in de krant gelezen.”

„Er was niemand, die 't een en ander doen kon, Hawes. Ik moest wel blijven,” verdedigde ik mij. Ik keek koppig in mijn brieven en Hawes zei niets. Ik keek schuin naar hem op, en hij keek schuin op mij neer. Er bewoog geen spier van zijn gezicht, behalve één oog, dat heel even knippert, als hij zenuwachtig is. Het leek op een smalend knipoogje. Nu knipoogde hij werkelijk.

„Je hoeft niet te wachten, Hawes,” zei ik met een schuldig gevoel, en hij nam zijn hoed en vertrok. Iedere lijn van zijn rug was een aanklacht. De ronding van zijn schouders zei me, dat ik dien dag mijn mooiste zaak had bedorven door veronachtzaming; zijn voorovergebogen hoofd: dat ik eigenlijk niet goed wijs was; de manier, waarop hij den knop van de deur vastgreep en op den drempel „goeden avond” zei: dat hij wist, dat er een vrouw in het spel was. Toen hij de deur achter zich dicht deed, legde ik mijn brieven neer en sloeg mijn handen voor het gezicht. Hawes had gelijk. Ik kon de

belangstelling, die ik getoond had, niet verdedigen met beroepsijver. Gedeeltelijk door den drang der omstandigheden, gedeeltelijk uit eigen vrijen wil, had ik mijzelf gemaakt tot den naasten vriend van een familie, waarmee ik tot dan toe alleen uit hoofde van mijn beroep in betrekking had gestaan; ik had er zelfs Edith in betrokken, toen mijn bekendheid met Margery Fleming pas drie dagen oud was! En bij de gedachte aan het meisje, aan de wijze, waarop Wardrop tekort schoot en aan mijn eigen hopelooze gevoelens, kreunde ik. Ik had niet gehoord, dat de deur open ging.

„Ik vergat nog, u te zeggen, dat er een heer vandaag wel een keer of zes hier geweest is. Hij heeft geen naam gezegd.”

Ik liet mijn handen zakken. Om den hoek van de deur was het oog van Hawes wild aan het knipoogen.

„U bent toch niet ziek, meneer Knox?”

„Ik heb me nog nooit zoo goed gevoeld.”

„Ik dacht, dat ik u hoorde...”

„Ik zong,” loog ik, hem strak aankijkend.

Zenuwachtig kwam hij een paar stappen nader.

„Ik heb een beetje sherry in mijn bureau, meneer Knox — zes-en-twintig jaar in 't vat. Als u...”

„Geloof me gerust, Hawes, er mankeert me niets!” riep ik, en hij ging. Maar ik hoorde hem nog een heelen tijd stilstaan voor mijn deur, eer hij op zijn teenen wegliep.

Bijna onmiddellijk daarna kwam er iemand de wachtkamer binnen en het volgende oogenblik stond ik, op den drempel der deur, voor een man, dien ik nog nooit gezien had.

Het was een lange man, met een dunnen, kleurlozen puntbaard en lichte oogen achter brillen. Hij had een slappen hoed in elkaar geknepen in zijn hand, en zijn heele houding sprak van moeilijk beheerschte opwindung.

„Mr. Knox?” vroeg hij.

„Ja, komt u binnen.”

„Ik ben hier vanmiddag al zes keer geweest,” zei hij, en hij viel meer dan hij zitten ging op een stoel. „Mijn naam is Lightfoot. Ik ben — was — de kassier van meneer Fleming.”

„O zoo.”

„Ik ben erg geschrokken, toen ik hoorde, dat hij dood is,” stamelde hij verder, „ik was in de stad en als ik 't wat vroeger geweten had, zou ik een paar dingen uit de krant hebben kunnen houden. Arme Fleming — dat hij er op die manier een einde aan moest maken!”

„Een einde maken?”

„Door zich voor 't hoofd te schieten.” Hij zag mij scherp aan.

„Maar dat heeft hij niet gedaan,” zei ik. „Het was geen zelfmoord, meneer Lightfoot. Volgens de politie was het moord.”

Zijn koude oogen werden saamgeknepen als die van een kat. „Moord is een leelijk woord, meneer Knox. Laten we er geen sensatie-roman van maken. Meneer Fleming heeft meer dan eens bedreigd, zich van kant te maken. Vraag het maar aan den jongen Wardrop. Hij was ziek en moedeloos; hij verliet zijn huis zonder iets te zeggen — een sterk teeken van gevoelsverbijstering. Hij had naar een van de zes groote clubs kunnen gaan, hier of in de hoofdstad; maar hij gaat naar een kleine, derde-rangs politieke club, waar hij waarschijnlijk zijn eigen eten moest klaarmaken, en houdt zich daar verborgen in een smerige kamer. Is dat gezond? Moord! Het was zelfmoord, en dat ventje van Wardrop weet het heel goed. Ik — ik wou, dat ik 'm bij z'n keel had!”

Hij had zich leelijk kwaad gemaakt, maar nu bedwong hij zich.

„Ik ben bij de politie geweest,” ging hij voort. „Ze zijn het met mij eens, dat het zelfmoord was, en de bladen van de partij zullen de zaak morgen rechtzetten. 't Is alleen ongelukkig, dat die dwaze moord-theorie al gepubliceerd is. Op de Times-Post, die democratisch is, heb ik natuurlijk geen invloed.”

Ik zat stom-verbaasd.

„Zelfmoord!” zei ik eindelijk, „zonder wapen, zonder sporen van het kruis, en met een half-voltooiden brief vóór zich.”

Hij sloeg geen acht op mijn tegenwerping.

„Meneer Fleming is... onvoorzichtig geweest,” zei hij. „Ik kan u in vertrouwen vertellen, dat een deel van de staatsgelden was gedeponneerd bij de Leenbank te Manchester, en — de Leenbank heeft

vanmorgen om tien uur haar betalingen gestaakt.”

Het nieuws verbaasde mij niet — de heele loop van zaken was echter verbluffend.

„Ik ben gisteravond hier aangekomen,” zei hij, „en ik heb meneer Fleming overal gezocht. Vanmorgen hoorde ik het nieuws. Ik kom nu juist van het huis; zijn dochter verwees me naar u. Het is eigenlijk maar een kleinigheid, die ik vragen wou. Er zijn een paar documenten — staatspapieren — weg, en ongetwijfeld liggen ze tusschen de privé-stukken van meneer Fleming. Ik zou graag zijn papieren even doorzien, dan kon ik vanavond weer naar de hoofdstad vertrekken.”

„Ik geloof niet, dat ik daar verlof toe kan geven,” antwoordde ik twijfelend. „Ik denk niet, dat miss Fleming bezwaar zou maken. De privé-secretaris, Wardrop, is de man, die u bij dat onderzoek zou moeten helpen.”

LIEDJE

*„Zeg, zie je daar al die menschen,
Wat doen die druk en raar!
Ik vind het toch veel leuker
Zoo met z'n tweetjes maar...”*

*„Zoo,” lachte het schattige mondje,
En de oogen lachten mee,
„Je bent een bescheiden jongen.
En heel erg gauw tevrede.”*

*Hij keek haar aan van terzijde
En vond haar zoo lief, zoo klein.
„O, ja,” zei hij toen, „ik zou altijd
Wel heel dicht bij jou willen zijn!”*

*En ik wou je zoo graag wat zeggen,
Maar ik.... ik durf niet goed,
Toen lachte het schattige mondje:
„Dan heb je toch heusch niet veel moed.”*

*De wind woei langs het weggetje
En een vogel zong hoog in een boom
En het leek dien verlegen jongen
Een onverklijke, zalige droom.*

*„Wat wou je me nu vertellen,
Wat doe je toch eigenlijk flauw!”
„Ach, ik wou je enkel maar zeggen,
Dat ik zooveel van je hou!”*

ARTHUR DE WACHTEL.

„Kunt u meneer Wardrop vinden — aanstonds?” Er was iets in zijn gejaagdheid, dat mij voorzichtig maakte.

„Ik zal 't probeeren,” zei ik. „Geeft u mij den naam van uw hotel, dan zal ik u opbellen, als 't vanavond nog kan.”

Hier moest hij zich mee tevreden stellen, hoewel zijn ongeduld bijna tot wanhoop scheen te stijgen. Tot mijn verwondering kon ik Wardrop toch niet bereiken. Ik belde op bij de dames Maitland, maar daar was hij om drie uur vertrokken en niet teruggekeerd.

Ik ging naar Fleming's huis om te dineeren. Edith was daar nog en samen probeerden wij Margery, klein treurend figuurtje in haar zwarte kleeren, wat op te vroolijken. Na het eten belde ik Lightfoot op in zijn hotel en vertelde hem, dat ik Wardrop niet had kunnen vinden; dat er geen papieren in het heele huis waren, en dat de brandkast niet geopend kon worden, eer Wardrop gevonden was. Hij was teleurgesteld en woedend; zooals veel mannen doen, die eigenlijk lafaards zijn, zei hij een heeleboel dingen door de telefoon, die hij in mijn gezicht niet zou durven zeggen, en ik maakte daar een eind aan door den hoorn op te hangen.

Van dat oogenblik stond ik, in den strijd, die komen ging, evenals Fred „vlak-tegen” de regering.

Het was afgesproken, dat Edith Margery voor dien nacht mee naar huis zou nemen. Ik vond het een goed idee. Alleen al het gezicht van Edith, haar babies knuffelend en naast de bibliotheek-

lamp zittend om voor mij een dasspeldkussen te borduren voor Kerstmis, moest Margery weer in normale stemming brengen. Uitgezonderd in het kiezen van Kerstgeschenken is Edith de verstandigste vrouw, die ik ken. Ik bemerkte het opnieuw aan tafel, waar zij het meisje van het plan om rouw-hoeden te dragen, had afgebracht, eer het diner nog halfweg was.

Toen wij eindelijk opstonden keek Margery naar de muziekkamer, waar het lijk stond opgebaard; maar Edith greep haar bij den arm en drong haar naar de trap.

„Zet nu direct je hoed op, dan haalt Jack onderwiel een rijtuig,” drilde ze. „Ik moet naar huis, anders houdt Fred de jongens weer op tot negen uur. Hij heeft geen schijn van principes.”

Toen Margery beneden kwam, brandde er op iedere wang een klein rood vlekje, en ze kwam de trappen afhollen als een bang kind. Beneden greep ze den post van de leuning vast en keek onrustig naar boven.

„Wat is er?” vroeg Edith, over haar schouder kijkend.

„Er is iemand boven geweest,” hijgde Margery. „Er heeft hier iemand gewoond, terwijl wij weg waren.”

„Onzin,” zei ik, bemerkend, dat Edith door haar vrees werd aangestoken. „Waarom denkt u dat?”

„Kom maar kijken,” zei ze, met nieuwen moed beziel, denk ik, door de aanwezigheid van een man. En zoo gingen we de hooge trap op, de twee meisjes hand in hand, en ik voorop, met een neiging om ze uit te lachen.

Bij de deur van een kleine kamer, grenzend aan het vertrek, dat de slaapkamer was geweest van Allan Fleming, hielden we stand en ik draaide het licht aan.

„Voordat we weggingen,” zei Margery, nu rustiger, „heb ik deze kamer zelf gesloten. Ze was pas gedaan, en dat lichte blauw smet zoo licht. Ik was hier het allerlaatste, en heb gezien, dat overal hoezen omheen werden gedaan. En kijk nu eens!”

Het was een soort van boudoir, vol met vrouwelijke snuisterijen en met mahoniehouten luiers-toelen. Waar het maar even mogelijk was had men een bleek brokaat als bekleding gebruikt — voor de empire-bank, voor paneelen in de muren, voor de kussens in de vensteren. Het was klaarblijkelijk Margery's eigen zitkamer.

Het linnen overtrek, dat op den divan lag, was teruggeslagen en een der kussens in de vensteren vertoonde den indruk van een hoofd. De tafel was nog overdekt; knobbelige verheffingen wezen de plaatsen aan, waar er iets op stond of boeken lagen. Op een hoek van de tafel, waar het overtrek opzij was geschoven, stond een kopje, leeg en schoon-gewassen, en als om haar bewering te bewijzen, raapte Margery een krant van den vloer op, gedateerd Vrijdagmorgen, den tweeëntwintigsten.

Een gebruikte handdoek in de nabije badkamer compleeteerde den inventaris; Margery had gelijk gehad: iemand had de kamer gebruikt, terwijl het huis gesloten was.

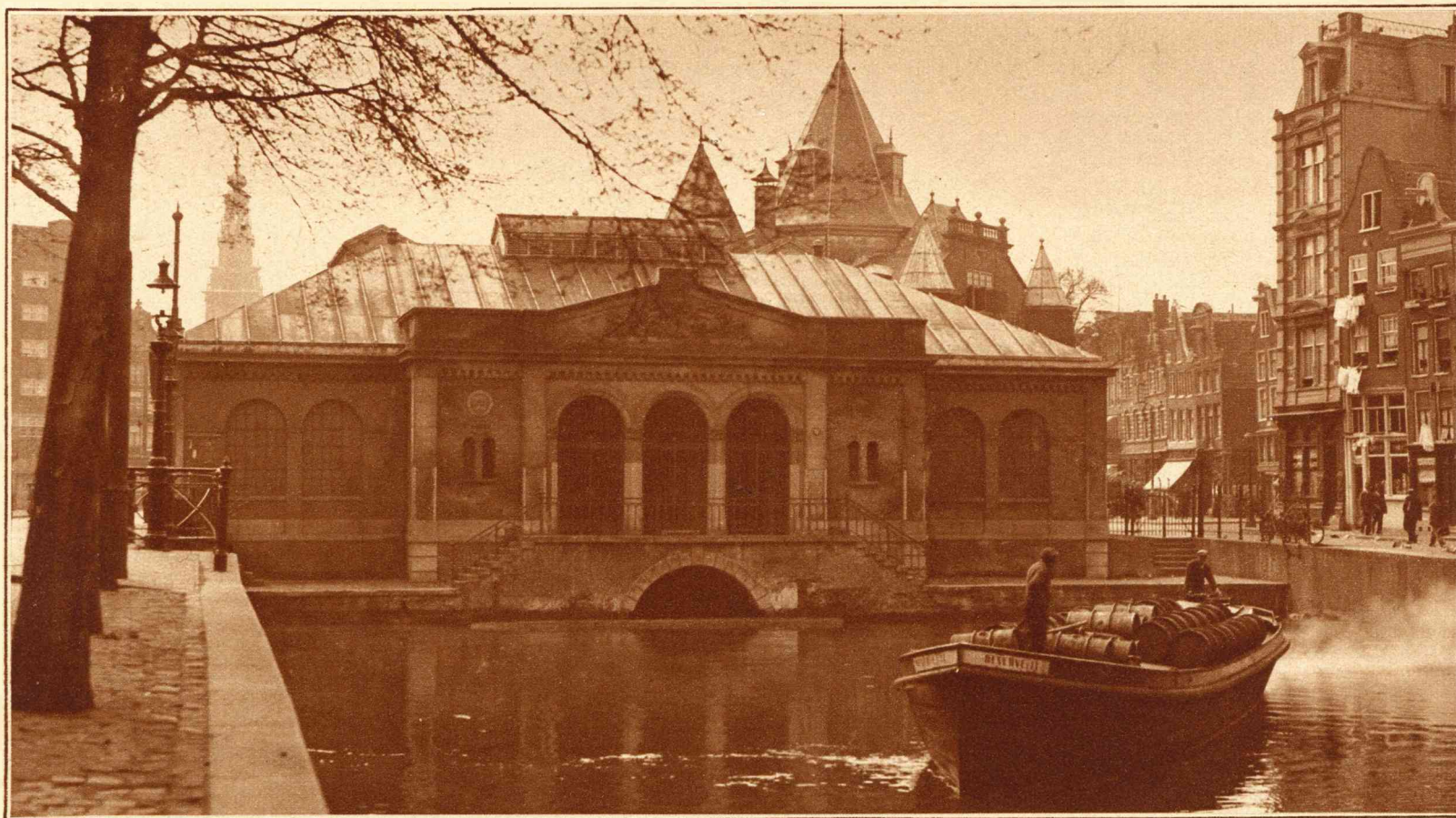
„Kan het niet... je vader geweest zijn?” vroeg Edith, toen we weer aan den voet van de trap stonden! „Misschien is hij hier iets komen zoeken, en even gaan liggen om uit te rusten.”

„Ik denk 't niet,” zei Margery zacht. „Ik had de deur zóó gelaten, dat hij met zijn sleutel binnen kon komen, maar — hij gebruikte altijd de bank in zijn werkkamer. Ik geloof niet, dat hij van z'n heele leven vijf minuten in mijn zitkamer heeft doorgebracht.”

Wij moesten het daar wel bij laten. Ik zette de dames in een rijtuig en zag haar weggijden. Toen ging ik het huis weer binnen. Ik had mij voorgenomen daar te blijven slapen en zoo het een en ander eens te bekijken. Had ik aanvankelijk mijn geweten bezwaard gevoeld, omdat ik de zorg voor Margery Fleming en haar zaken op mij nam, al mijn bezwaar was verdwenen door de desertie van Wardrop en het nieuwe mysterie van het blauwe boudoir.

De benedenverdieping van het huis was dien avond vol menschen — mannen van de politiek, journalisten, en de gewone hoeveelheid ziekelijk-nieuwsgierigen. De aanspreker zorgde voor alles, en nog laat hoorde ik hem sjouwen met tropische planten en met standaard voor de bloemen, die al begonnen toe te stroomen. Was zijn sterfbed onaanzienlijk geweest, nu lag Allan Fleming in volle statie.

(Wordt voortgezet)

De Vischhal aan het einde der Geldersche kade belet het uitzicht op het Waaggebouw, zooals onze foto duidelijk laat zien.

De VISCHHAL en de NIEUWMARKT

Rondom de Waag bruischt dag aan dag het Amsterdamsche leven, zoo frisch, als op weinig andere plaatsen van onze stad.

Het is niet alleen het marktbedrijf met zijn geestige beoefenaren, dat de drukte teweeg brengt, ook niet het feit, dat Zeedijk, Kloveniersburgwal, en Geldersche Kade, die straten „zwaar van historie”, hier uitmonden, 't is de niet te omschrijven

„atmosfeer” vooral, die dezen heek 'n stuk echt Amsterdam maakt.

In die atmosfeer is ook opgenomen de Vischhal, die niet zeer scherpziende voorouders pal voor het mooie Waaggebouw hebben geplaatst, zóó pal, dat het uitzicht op dit

Den koopsters wordt verteld wat vandaag het lekkerst en voordeelgkst is.

Het rumoerige leven rondom de Waag.

Museum vrijwel geheel belemmerd is van één zijde.

Langen tijd heeft de Vischhal een plaatsje gevonden op de zgn. „Damsluis,” maar ter gelegenheid van den bouw van de „nieuwe” Beurs, (Van Zocher) heeft men haar verwezen naar haar tegenwoordige standplaats.

Dat deze er in de laatste helft van de vorige eeuw ook wel anders uitzag dan op het oogenblik, laat de afbeelding, die wij bij dit artikel reproduceeren wel duidelijk zijn.

Maar op deze plaats heeft de Vischhal tóch haar glorieperk gekend.

Kon men hier niet de Amsterdamsche jongens het edele en door hen zeer gewaardeerde beroep van „bothobbelaar” zien uitoefenen? De jongens moesten de schepen met aangevoerde visch, die in de Geldersche kade op lossen lagen te wachten,

Op 'n „druk” uur in de Vischhal.

oude getrouwen overgebleven, die naar de Nieuwmarkt trekken.

Dirk herkent door het telefoonapparaat de stem van zijn klanten, en hij praat er nog even genoeglijk mee, en vertelt ze nog even uitvoerig, dat hij „vandaag prachtvisch” heeft, als stonden ze in levenden lijve (de klanten) voor hem. En dan zorgt hij, dat de bestellingen prompt worden uitgevoerd. Op de „drukke uren” is 't tegenwoordig stil in de Vischhal. De oude, gezellige stemming van vroeger is er niet meer.

En zal ook niet meer weerkeren.

Want ze hebben „eventjes” voor een veertig duizend gulden aan die Waag verrippereerd.”

„En zoo'n duur uitziggie mot je kenne zien.”

Zoo heeft ook blijkbaar het gemeentebestuur er over gedacht. Want op een voorstel, om de hal af te breken, dat binnenkort in den Raad zal worden behandeld, hebben B. en W.

„Dirk”, de raadsman van de klanten.

gunstig prae-advies uitgebracht — zooals dat heet.

Met andere woorden: laten we de zaak maar opdoeken. De toeloop naar de Vischhal is immers sterk verminderd, en de restauratie van de Waag heeft duur genoeg gekost, om het uitzicht op dit fraaie historische gebouw niet te belemmeren. Ongetwijfeld zal de stedelijke schoonheid bij de opruiming van de Vischhal winnen, de Waag zal nu geheel zichtbaar worden. Het is dan ook te verwachten, dat de Raad besluiten zal, om de slooping te doen geschieden. Voor de schol en de bot, en den kabeljauw en den elft zal een ander onderkomen moeten worden gezocht.

Bet en Dirk zullen wel een ander terrein voor hun goede raadgevingen en gezelligen praat vinden. Maar menige huisvrouw zal ze toch missen.

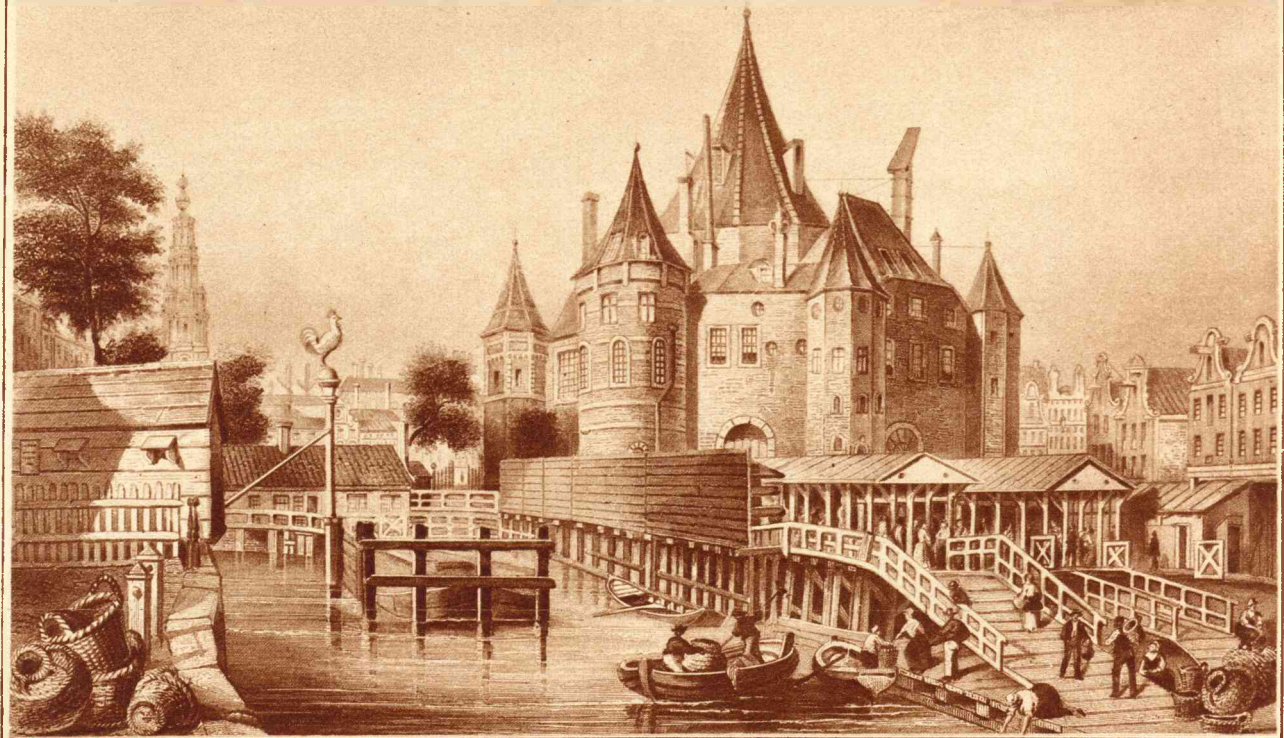
„Tante Betje”, de onvermoeide schoonmaakster

in beweging houden, door op een plank, die tusschen den wal en de schuit lag, heen en weer te wiebelen, dan bleef de visch „levendig.”

Het bloeitijdperk bij uitnemendheid, „de gouden eeuw” voor de Vischhal, viel eigenlijk in de oorlogs- en eerste na-oorlogsjaren, toen de Gemeentelijke vischdistributie van hieruit werd geregeld.

Toen kwamen de huismoeders van heinde en ver hier hun inkoop doen, altijd even bereidvaardig geholpen en te woord gestaan door de altijd goedgeheumde „Dirk” en „Betje,” de twee onafscheidelijke en onmisbare helpers in de hal.

„Maar die jaren zijn voorbij,” vertelde Betje ons, terwijl ze met verbazingwekkende snelheid en handigheid een heilbot (of een ander „zeekasteel”) van zijn ingewanden bevrijdde. Honderden huisvrouwen heeft zij in den loop van de jaren bediend, en zij kende ze allen even goed. En van velen wist ze de zorgen. Doch sinds op meerdere punten van de stad de Gemeentelijke vischwinkels zijn geopend — zeer tot genoegen van de omwonenden — en sinds de mogelijkheid bestaat om telefonisch bestellingen te doen, zijn er nog maar enkele

Hoe de Vischmarkt er in de tweede helft van de vorige eeuw uitzag, toont ons deze staalgravure van Joh. Poppel. De aanvoer van visch geschiedde in kleine roelbootjes. Het haantje links op den voorgrond heeft nog lang vrees ingeboezemd aan degenen, die er onder door moesten loopen!

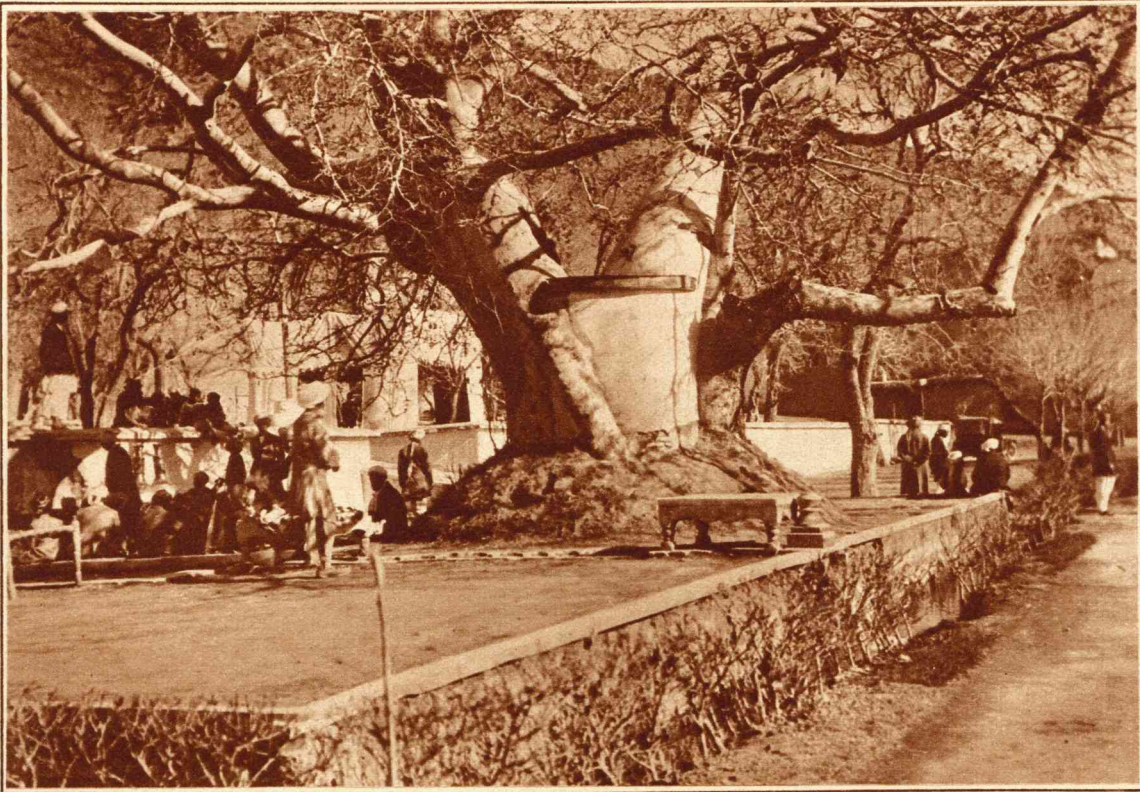

TUSSCHEN DE BU

(Foto Fox)

HIEN DE BUFFERS

*Uit het land, waar Aman-Oellah koning was.
Platanen op het marktplein te Babur.*

DE MAN IN DE DUINPAN

DOOR
CLAVERTEN

Er was aan de geheele Noordzeekust ongetwijfeld geen man te vinden, omtrent wien meer geruchten en veronderstellingen de ronde deden, dan de jonge vreemdeling, 'n Duitscher, die „De man in de duinpan” werd genoemd. Zijn verleden was in 'n waas van geheimzinnigheid gehuld, en in 't kleine visschersdorp, waar hij drie jaar geleden een onderkomen of toevlucht had gezocht en gevonden, had niemand ooit in zooverre zijn vertrouwen kunnen winnen, dat hij hem bekend maakte met zijn naam en afkomst. Hij was op een goeden dag in het dorpje gekomen, had een leegstaand huisje in een duinpan gehuurd, en zich daar na eenige dagen geïnstalleerd met een collectie meubelen, die zelfs een deftig salon zouden hebben gesierd, en voorts met veel boeken en nautische instrumenten. Dat zijn wieg niet in een visschershut of arbeiderswoning had gestaan, was daarmee voor de visschersbevolking afdoende bewezen, en dat hij een zeeman was, zooals er in het dorp en misschien langs de geheele kust geen tweede te vinden was, werd den visschers duidelijk op den dag, toen hij in 'n vliegender storm een klein zeilvaartuig, 'n stuk speelgoed voor de golven, de pieren en de haven had binnengebracht.

In het dorp zag men hem maar zelden, en in gezelschappen hield hij zich nooit op, maar bijna altijd kon men hem vinden aan het strand of boven op den duintop, vanwaar hij soms urenlang bleef turen over de wijde watervlakte, met zijn kijker de kim afzoekend, alsof hij vandaar iets verwachtte. En als de Westerstorm de Noordzeekust beukte, en de woedende zee de schepen en de menschen geweld aandeed, dan zag men hem zwalken, buitengaats, met krachtige hand zijn notedop in de golven sturend, als tartte hij het doodelijk geweld van wind en water.

Huiverend sloegen dan de visschers dit spel met den dood gade, en al spoedig verbreidde zich de mare, dat de jonge Duitscher zijn leven moe was, en dat de rust van een zeemansgraf hem niet onwelkom zou zijn.

Eens of tweemaal in het jaar kreeg hij bezoek van eenige heeren, Duitschers als hij, die dan in het eenvoudige dorpsotel bleven overnachten en hem eenige dagen gezelschap hielden en de visschers, die, zeldzaam echter, de gelegenheid kregen hen van nabij gade te slaan, merkten dan op hoe „de man

in de duinpan” door de andere, oudere heeren met eerbiedige hartelijkheid werd onderscheiden. Na twee of drie dagen verdwenen de vreemden dan weer, en bleef de jongste weer eenzaam achter, zich begraving tusschen zijn boeken, of kampend met de golven.

Toen hem een jaar na zijn komst in het dorp een opengekomen plaats in de reddingsboot werd aangeboden, had hij deze zonder bedenking geaccepteerd, en zwijgend en in zichzelf gekeerd aan de oefeningen deelgenomen en, als vanzelfsprekend, het vuilste en het zwaarste werk daarbij opgenomen, hoewel zijn handen bewezen, dat deze soort arbeid hem vreemd was. Uit de enkele woorden, die hij zich dan wel eens liet ontvallen, bleek den anderen, dat hij, in weerwil van zijn jeugdigen leeftijd, alle zeeën bevaren moest hebben, en dat hij op alle reeën bekend was, terwijl zijn nautische kennis ver boven die van den gewonen zeeman uitging.

Eenmaal hadden de visschers hoop, dat hun nieuwsgierigheid bevredigd zou worden en er een tipje zou worden opgelicht van den sluier, die over het leven van hun zonderlingen en geheimzinnigen metgezel gespreid lag. Dat was bij de redding van het Italiaansche stoomschip „Regina”, dat bij een Westerstorm gestrand, en op de kust geworpen was en waarvan de bemanning door die van de reddingsboot van boord was gehaald. De namen van de redders waren toen door de Reddingsmaatschappij aan de Italiaansche rederij medegedeeld, maar toen aan alle leden der bemanning een onderscheiding was uitgereikt, was er voor den man in de duinpan geen bij geweest, terwijl ook zijn naam niet was genoemd. Wel was er echter dien dag een deftig uitzienend heer met een auto in het dorp gekomen, en door den chauffeur, die zich in slecht Hollandsch ternaauwernood verstaanbaar wist te maken, op aanwijzing van de bevolking naar het huisje in het duin geleid. Een paar uren had de vreemdeling zich in het huis opgehouden, en was daarna weer vertrokken, en na dit voorval bleef alles als vroeger verborgen in een waas van geheimzinnigheid, en was de nieuwsgierigheid van de visschersbevolking meer geprikkeld dan ooit...

De Westerstormen, die scheiding plegen te brengen tusschen najaar en winter, hadden de

Noordzeekust reeds drie dagen lang gegeeseld en gestriemd en vol bange verwachtingen hadden de visschers al dien tijd uitgezien naar teekenen, die het einde van den storm moesten aankondigen. De reddingsboot had deze dagen onafgebroken onder stoom gelegen, gereed om onmiddellijk, op het eerste noodsein, zee te kiezen, doch gelukkig was het tot dusverre niet noodig geweest. De bevolking begon reeds te hopen, dat het spel van wind en water, aan dit deel der kust althans, deze maal geen slachtoffers zou eischen, toen tegen den middag van den vierden dag aan de kim een klein stoomschip werd gesignaleerd, dat slechts langzaam of in het geheel niet vooruit scheen te komen, en blijkbaar aan het noodlottige en onberekenbare spel der elementen scheen prijsgegeven.

De visschers, aan het strand verzameld, verdiepten zich nog in vermoedens en gissingen aangaande de positie waarin zich het schip bevond, toen zij den jongen Duitscher van den duintop zagen afkomen. Hij had blijkbaar zijn gewone kalme verloren, want geagiteerd snelde hij op de groep mannen toe, hoewel er, daar noodseinen nog waren uitgebleven, geen enkele reden was om zich over het schip in de verte te verontrusten. Toen hij de groep genaderd was, week men uiteen om hem een plaats in hun midden te geven, en toen hij begon te spreken, werd het hun duidelijk, dat er een verandering in hem had plaats gehad, zoozeer waren zijn gebaren en stem geëmotioneerd.

„'n Duitsch stoomjacht, mannen, vermoedelijk met defecte machines en onklaar tuigage...”

Zwijgend hoorden de mannen hem aan, zij wisten wat dit beteekende: het schip, stuurloos geworden, zou door den stroom naar de kust gedreven worden, en liep alsdan gevaar, door de golven op de pieren of op een strekdam te worden geworpen of, in het gunstigst geval, op het strand te worden gezet. Met gespannen aandacht volgden allen de bewegingen van het jacht, dat een zeker noodlot tegemoet ging, en de jonge Duitscher tuurde ingespannen door zijn kijker. Plotseling liet hij zijn armen zakken, en liet een gesmoord gekreun hooren.

„Juist zooals ik dacht, mannen, 't is de „Mark Brandenburg”,” zei hij met een stem, schor van opwinding.

De storm nam op dat oogenblik nog in snelheid en hevigheid toe, alsof hij zijn laatste krachten verzamelen wilde voor een beslissenden aanval, voor hij uitgeput was, en snel dreef het jacht thans in de richting van de pieren.

„Verloren, reddeloos verloren,” prevelde de Duitscher voor zich heen en onmiddellijk liet hij er met een wanhopigen klank in zijn stem op volgen: „Wie weet welke zending zij te vervullen had.”

Deze woorden maakten het den omstanders duidelijk, dat de komst van het jacht in nauw verband stond met hoopvolle of gevreesde verwachtingen van hun onbekenden makker. Met beklemde gemoederen volgden de mannen de hulpeloze pogingen, die men aan boord van de „Brandenburg” blijkbaar deed om de richting van het jacht te beïnvloeden, maar trots alle inspanning dreef het, met steeds toenemende snelheid, dwars op de kust aan. De positie van het schip was nu hopeloos geworden en er was geen mensch of schip, dat thans hulp zou hebben kunnen bieden, die een schipbreuk kon voorkomen; alleen mocht men hopen, dat het straks gelukken zou, de schepelingen te redden. Binnen eenige minuten was de „Brandenburg” de pieren genaderd, alwaar het, kampend met onder- en bovenstroom, even heen en weer geslingerd werd, toen werd het jacht door een golf hoog opgenomen en, terwijl op het strand een honderdvoudige kreet van angst en ontzetting opsteeg, als een lucifersdoosje over de kokende branding heen geworpen, en neergesmaakt op de steenen pier. Een oogenblik werd het geweld van den storm overstemd door het gekraak van het jacht en het barsten der kielplaten, toen drong den mannen op het strand het hulpgeroep van de bemanning in de ooren, en zagen zij hen zwaaien met doeken en vlaggen...

In een oogwenk hadden de redders de voor hen bestemde plaatsen in de reddingsboot ingenomen; 'n paar haastige, korte bevelen volgden elkander snel op, en het volgend oogenblik verliet de boot de haven. De hachelijke positie van de „Brandenburg”

burg" bleek thans duidelijk, het schip lag in schuinen stand tegen de glooiing van de pier, en was aan alle zijden omgeven door de kokende, hoog opbruisende branding. De redders beseften het gevaar, waarin ook de reddingsboot kon komen te verkeer, wanneer zij te dicht bij de plaats van het onheil kwam; de kans om te worden opgenomen en tegen de pier of op het verongelukte schip te pletter te slaan, was lang niet denkbeeldig.

De redding hing nu slechts af van het uitbrengen van de lijn, die de verbinding tusschen de schipbreukelingen en de reddingsboot tot stand moest brengen. Vastberaden stuurde de schipper zijn licht vaarttuig in de richting van de „Brandenburg“, en genaderd tot de plaats, waar hij naar zijn berekening niet verder mocht gaan, teneinde het leven van zijn mannen niet in de waagschaal te stellen, draaide hij de boot langzaam bij, en gaf bevel het vuurpijltostel op de „Brandenburg“ te richten. Sissend schoot de pijl, waaraan de reddingslijn bevestigd was, door de ruimte en onmiddellijk daarop slaakten allen een kreet van teleurstelling: de lijn was ver naast het schip terecht gekomen. Een tweede en 'n derde poging, om de verbinding tot stand te brengen, mislukten eveneens, het hevige slingeren van de reddingsboot maakte een nauwkeurig richten onmogelijk, en wanhopig moesten de redders de mislukking van hun nog eenige malen herhaalde pogingen aanzien. Duidelijk kon men aan boord van de reddingsboot zien, hoe de geweldige kracht der golven op het dek van de „Brandenburg“ had huisgehouden, masten en schoorsteenen waren verdwenen, en wat nog staande was gebleven, werd stuk voor stuk weggespoeld door de waterbergen, die het dek telkens overstroomden. Door zijn kijker zag de jonge Duitscher, hoe de bemanning zich op het dek op de veiligste, hoogstgelegen plaats aan de reeling hield vastgeklemd, en plotseling richtte hij zich op en wierp zijn zware laarzen en oliejas van zich af.

„Geef me een lijn!“ verzocht hij.

„Wat wil je dan?“ trachtte de schipper den storm te overschreeuwen.

„Geef me 'n lijn, dan zal ik zien hen zwemmend te bereiken. We moeten wat doen en mijn leven telt het minste. Als ik hen bereik, zullen ze gered zijn.“

„Zwemmen? Dat is krankzinnigheid onder deze omstandigheden. Je slaat te pletter, en ik mag niet toestaan dat...“

„'n Lijn!“ viel de jonge Duitscher hem met een gebiedend gebaar in de rede, en 't volgend oogenblik had hij een vuurpijllijn aan zijn zwemgordel bevestigd. Zonder aarzelen stootte hij zich met zijn voeten krachtig van de boot af en richtte zich met lange slagen in de richting van de „Brandenburg“. Nu eens werd hij vier, vijf maal achter elkander teruggeworpen, het volgend oogenblik twintig, dertig meter vooruit geslingerd, dan weer legde hij zich, moe van het worstelen, op zijn rug en liet zich machteloos drijven. Maar langzaam doch zeker zwom hij in een wijden boog naar het schip, waar men zijn pogingen vol angst volgde,

en lijnen naar beneden wierp om hem dadelijk houvast te geven, als hij in de nabijheid van het schip kwam. Met inspanning van zijn laatste krachten worstelde de zwemmer om de laatste dertig meter, die hem nog van het schip scheidden, te overwinnen, toen hij plotseling werd opgenomen door een groote golf. Wanhopig keerde en wentelde hij zich, maar een seconde later rolde de golf met hem voort, en werd hij met een geweldigen smak op het dek van de „Brandenburg“ neergeworpen en gleed zijn lichaam langs het hellend vlak tot voor de reeling. Tien, twintig handen grepen hem, maar roerloos, bloedend uit zijn mond en ooren, bleef de jonge Duitscher liggen. Met 'n kreet boog de commandant van de „Brandenburg“ zich over hem heen en 'n tweede uitroep, smartelijker dan de eerste nog, klonk daarop boven het geweld van den wind uit. De jonge Duitscher was herkend...

Tien minuten later was de verbinding met de reddingsboot tot stand gebracht, en een voor een werden de leden van de bemanning in „de broek“ aan boord van de reddingsboot getrokken. En nog een uur later waren allen behouden en keerde de boot met den zwaargewonden redder in de veilige haven terug.

In het dorpshotel, waar de uitgeputte schipbreukelingen werden ondergebracht en van voedsel en droge kleding voorzien, vormde zich, tegen het vallen van den avond, in een der kamers een kleine groep mannen om het bed van „den man in de duinpan“. De jonge Duitscher was gestorven, zonder nog tot bewustzijn te zijn gekomen, en met een ontroerden blik staarde de commandant van het jacht op de roerloze gestalte onder het witte laken. Buiten de kamer klonken schreden, en zachtjes traden een oogenblik later eenige notabelen binnen om de identiteit van het slachtoffer van zijn menschevriendheid vast te stellen, en de overlijdensacte op te maken.

De kapitein van de „Brandenburg“ werd aan de andere heeren voorgesteld: „Oberlieutenant Freiherr von Posen, van de Duitse Marine.“

De heeren bogen voor elkander en onmiddellijk namen allen plaats.

„U is bekend met de identiteit van den doode, en u is bereid die onder eede te bevestigen?“ vroeg de Burgemeester. De commandant van de „Brandenburg“ knikte en legde den eed af.

„Te wiens name moet de overlijdensacte gesteld worden?“ vroeg de ambtenaar.

„Op naam van Zijne Hoogheid Ernst Ludwig von X, oud-marineofficier en geboren te Brandenburg,“ antwoordde de commandant, met een bedroefden blik op den doode.

De verklaringen werden opgemaakt, en door de getuigen ondertekend en even werden nog de maatregelen besproken, die genomen moesten worden voor het vervoer van het stoffelijk overschot naar Duitschland. Een oogenblik later waren alle formaliteiten vervuld, en namen de heeren afscheid.

In de burgemeesterswoning spraken hij en de commandant van het jacht nog even over het droevige geval na.

„Ik was natuurlijk vanaf den beginne met zijn waren naam en positie bekend,“ begon de burgemeester, „maar het is me toch altijd een raadsel gebleven, waarom hij zich hier, ver van zijn

Afghaansche meisjes in inheemsche kleederdracht.

vaderland, als het ware levend heeft begraven. Is het onbescheiden, commandant, naar de reden daarvan te vragen?“

„'n Geheim is het niet, Burgemeester, daarginds tenminste niet, en ik zie niet in, waarom ik het u, die hem zoo langen tijd gastvrijheid hebt verleend en zijn geboortegeheim zoo goed hebt bewaard, langer zou verzwijgen. Wijlen Prins Ernst verloofde zich drie jaar geleden in het geheim met een dame, die niet van zijn positie was. Het hoofd van de familie, die echter andere plannen met den Prins had, kwam dit ter oore en toen Prins Ernst zich noch aan smeekbeden, noch aan dreigementen van ouders en familieleden scheen te storen, kreeg hij de keus tusschen algeheele onterving en uitstooting, of een proeftijd, teneinde de standvastigheid, van wat de oude vorst een gril noemde, op de proef te stellen. In elk geval moest hij uit zijn oude omgeving weg, en toen hij zich, zeker van zijn gevoelens, aan den proeftijd onderwierp, koos hij de Noordzeekust als verblijfplaats. Daarom bevond hij zich hier...“

„En u, commandant, kwam hem bezoeken? Of stond uw komst in onze wateren in geen verband met de zaak?“ vroeg de Burgemeester, geroerd door het leed van den jongeman.

„Ja, dat is juist het tragische, mijnheer, want ik kwam hier om hem te zeggen, dat zijn vader zijn verzet opgegeven had, en dat hij aan boord van de „Brandenburg“ naar zijn verloofde kon terugkeeren...“

„Lieve hemel,“ mompelde de Burgemeester, „welk een tragiek! En zou hij...?“

„'n Vermoeden hebben gehad van de tijding, die ik hem bracht, bedoelt u? Ongetwijfeld, mijnheer, want afspraak was, dat ik hem, als zijn vader tot andere gedachten kwam, met de „Mark Brandenburg“ zijn eigen jacht, zou komen halen.“

„Dus hij offerde...“

„Hij offerde zichzelf en zijn lang afgebeden geluk zonder aarzelen op voor het welzijn van zijn makers hier, en voor de redding van ons, zijn onderhoorigen...“

Ontroerd keken beide mannen elkander aan.

In het dorp aan de kust, waar de Westerstormen het strand geeselen en striemen en de schepen en de menschen geweld aandoen, daar wordt de geschiedenis van „den man in de duinpan“ nog vaak verhaald. Dan huiveren de ouderen, zijn makkers in het gevaar, om wier wille hij zijn jonge, veelbelovend leven gaf, even van ontroering en fluisieren dan eerbiedig zijn naam, omdat hij een eenig voorbeeld was van trouw, moed en zelfverloochening.

Een veel uitgeoefend beroep in Afghanistan is dat van apenkoopman. Een tweetal inboorlingen, met hun gedresseerden aap.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Als ze den aannemer het mes op den keel zetten, gaat hij failliet," ging Weaver voort. „En ze krijgen ruimschoots voldoende en geen contanten. Alles, wat hun overblijft is hem er door te financieren met geven-en-nemen, en een aanvankelijk verlies te lijden om zoodra mogelijk het nieuwe pand te kunnen betrekken. Maar daar is baar geld voor noodig en dat hebben ze nou eenmaal niet."

„Weet je dat zeker?"

„Positief. Hartnell van de Nationale heeft er voor bedankt en je begrijpt drommels goed, dat ze niet bij hem gekomen zouden zijn, als ze 't niet eerst bij alle anderen geprobeerd hadden."

Het gelispel van Weaver's stem werkte kalmee-rend op Carmody's strijdlustige stemming.

„Heeft Hartnell geweigerd?"

„Vast en zeker."

„Waarom?"

„Geen borgstelling hè? Ze hebben geleend en geleend tot de uiterste grens, op de borgstellingen die ze hadden. Het pand is verhypothekerd voor de geheele waarde. Natuurlijk is het een tijdelijke crisis. Ze wurmen zich er door en binnen de twee jaar verdienen ze er allemaal weer fortuinen aan. De heele kwestie is maar, dat ze te vlug hebben uitgebreid."

„Ik begrijp 't. En wat gaan ze nu doen?"

„M'n kop eraf als ik 't weet. Of ze moesten zelf 't geld voorschieten. Je snapt 't wel: de maatschappij laten leenen van de particulieren. Ze hebben allemaal hoopen contanten — vooral die ouwe Merriwether."

„Die is anders knapjes op den penning."

„Nét. In elk geval: zóó zit de zaak in mekaar. Je kent die snuiters voldoende om 't met me eens te zijn, dat ze den boel heusch niet zoo zonder meer zullen laten kelderen. Ze zitten er zelf te stevig aan vast en de latere vooruitzichten zijn te goed. Er zal op 't laatste oogenblik nog wel bericht komen van een oplossing."

„Bezorg me dat bericht dan, zoodra je kunt."

„Dat is dus afgesproken." De groote man kneep zijn oogen tot spleten en zijn natuurlijk gelispel werd bijna onhoorbaar en gaf aan zijn woorden een ongemotiveerd sinistere beteekenis. „Wat is er nog meer?"

„Een prachtkans, geloof ik, Willie. Ik heb nu aardig hoop, dat Bob Terry hier zal komen werken."

Willie Weaver maakte een zacht, sissend geluid. „Heusch?"

„Ik denk 't zeker. We kunnen hem gebruiken, dat weet je. Hij weet heel wat van gevangenissen en misdadigers — en hij is erg op ze gesteld: ze zijn zijn eenige vrienden geweest, drie jaar lang. En hij heeft een voor-sprong, omdat hij zelf nooit een misdaad heeft begaan. Maar wat 't mooiste van alles is, Borden is opeens idolaat op hem geworden. Hij woont bij Borden in — en haat hem."

„En nu wil je hem je kastanjes uit 't vuur laten visschen?"

„Precies." Er was een metalen klank in Carmody's heldere stem: hij droeg geen masker in tegenwoordigheid van den Lispelenden Willie Weaver. „Borden is een man, waar je maar moeilijk vat op krijgt. Hij is zoo vervloekt rechtschapen. Maar dit schijnt een

samenloop van omstandigheden, die tot resultaat kan lijden. Terry die Borden haat en onder mijn leiding werkt. Zijn belang en het mijne loopen parallel. Ik vervul zijn hartewensch, wanneer ik hem Borden een poets laat bakken — en zelf krijg ik de voldoening, Borden in de knel te zien en te weten, dat ik dat bewerkt heb."

„Ik snap je." Weaver's oogjes glinsterden van enthousiasme. „En wat je nu van mij wilt, is, dat ik je in voortdurend contact houd met Borden's zakelijke intimiteiten, zoodat je den jongen helpen kunt door een plannetje voor hem uit te werken. Is 't niet?"

„Precies."

Weaver stond op. „Ik ben er achter. Ik zal het karweitje dadelijk aanpakken — en tegen morgen-middag hoop ik nieuwtjes voor je te hebben, die de moeite waard zijn." Hij bleef staan met zijn hand op den deurknop. „Todd Shannon komt over een paar dagen los."

„Wat je zegt," antwoordde Carmody droogjes. „Hij loopt erg weg met Bob Terry. Doe al het mogelijke voor hem."

„Of mèt hem — wat?"

„Ja."

Lispelende Willie Weaver wiegde geamuseerd zijn hoofd heen en weer.

„Laat ik je één ding vertellen, baas — wat jij wilt hebben, dat krijg je!"

„Denk je dat?"

„Ik weet 't!"

John Carmody's oogen richtten zich naar de deur, die toegang gaf tot Kathleen's kantoortje. Zijn gezicht was ondoorgrondelijk, en de toon, waarop hij antwoordde, leek Weaver ongemotiveerd bewogen.

„God weet, dat ik hoop, dat je gelijk hebt, Willie."

No. 13

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

Todd Shannon kwam de groote poort uit; zijn stap was even regelmatig en rhythmisch als die van Bob was geweest, zijn oogen glinsterden levendig en zijn kolossale schouders baanden hem een weg door de menigte der voorbijgangers.

Kathleen en Bob Terry waren er om hem af te halen. Hun ontmoeting was heel simpel. Kathleen stak hem haar wang toe en hij hield haar een oogenblik vast in zijn armen gesloten. Toen keerde hij zich om en vatte Bob's hand in een verplettende greep.

„Bob!"

„Todd!"

Zij riepen een taxi aan en stapten in. Kathleen gaf haar eigen adres en de wagen zocht schrill toeterend een weg door het verkeer van den laten namiddag.

Todd Shannon leunde achterover in de ongewone weelde van de zacht-veerende kussens. Zijn grijze oogen verslonden de voorbijtrekkende beelden van leven, beweging en vrijheid en hij slaakte een diepen zucht. „God!" zei hij eerbiedig. „dat doet goed!"

Kathleen legde haar hand op de zijne en er kwam een zachte trek om de lippen van den reus. Hij sprak geen enkel woord, maar begreep reeds veel, dat hem gelukkig stemde. Hij voelde instinctmatig aan, dat er een band bestond tusschen dezen jongen man voor wien hij zoo'n warme vriendschap koesterde en het meisje dat als een dochter voor hem was. De vluchtige blikken, die hij nu en dan toevallig opving, waren maar voor één uit-legging vatbaar.

Maar Todd's diepste belangstelling ging toch uit naar den jongen, dien hij 't laatst gezien had tusschen de ijzeren tralies van de staatsgevangenis door, dien middag toen hij hem de groteske pagode cadeau had gedaan, die hij met een oud scheermes uit een kwastig stuk cederhout gesneden had.

Het was Todd Shannon, die 't eerst de eigenlijke verandering in den jongen man opmerkte: het vleugje kleur op zijn wangen, die zoo vaal en zoo geelbleek geweest waren, den glans van zijn oogen, den geleidelijken terugkeer van kleine karakteristieke eigenaardigheden, de veel flinker houding van rug en schouders. En Todd Shannon was blij. In de gevangenis was hij als een vader voor Bob geweest, omdat hij instinctmatig wist, dat deze daar niet thuishoorde, omdat hij bewaard moest worden voor al te veelvuldig contact met de anderen daar in die omgeving van misdadigers. En nu kwam het hem voor, dat Kathleen het groote wonder gewrocht had; dat zij Bob's belangstelling in het leven weer had weten op te wekken door zijn belangstelling in haar aan te moedigen. Op dat oogenblik leek de toekomst Todd weer heel mooi en goed.

Zoo kwamen zij aan het pension,

BULGAARSCHE BEDELAAR. Door de Balkanlanden zwerven bedelend, en vaak ook stelend, nog heel wat landloopers, die moeilijk een bestaan kunnen vinden. Het schooieren is hun leven — dat zij blijkaar niet al te zwaar opnemen.

waar Kathleen woonde. Zij had een groote kamer voor zichzelf en had er ook een voor Todd besproken. In deze kamer was een ronde tafel gedekt en Kathleen had met de hospita onderhandeld over een klein uitgezocht souperkje.

Zij spraken weinig tijdens den maaltijd. Er hing een stemming als van veel onuitgesproken goede tijdingen, en zij wachtten zwijgend op het rustige uurtje na het eten, wanneer ze ongestoord zouden kunnen praten. En toen werden eindelijk de borden weggenomen en Kathleen vereerde haar oom een kistje geurige sigaren en een paar gemakkelijke kamerpantoffels. Ze gingen gezellig zitten, Todd in een schommelstoel en Kathleen en Bob tegenover hem op den divan.

Shannon zat naar hen te kijken, half ernstig, half geamuseerd. Toen stelde zijn zware, langzame stem 'n vraag van één lettergreep.

„Nu?”

Het meisje bloosde.

„Wát — „nu”?”

„Wat heb je voor nieuws, Kathleen?”

Ze keek hem open in het gezicht, en indien haar stem trilde, waren trots en geluk er de oorzaak van.

„Bob en ik zijn verloofd.”

Todd leunde naar voren en stak beide handen uit: het meisje greep er één van en Bob de andere.

„Jongens! Dat doet me plezier — ontzaglijk veel plezier.”

Terry werd verlegen. „Daar had ik op gehoopt, Todd. Het is immers bijna alsof — wel, alsof ze je dochter was.”

„Daar heb je gelijk in, jongen. En ze is een kraan van een meisje. En ik kan je wel zeggen, dat ik stilletjes gewenscht had — maar je weet, hoe 't gaat met die stille wenschen: ze komen doorgaans niet uit.”

Er viel een stilte tusschen hen, alsof ze alles gezegd hadden, wat er te zeggen was. Maar er was nog iets, dat Todd graag wilde weten, en hij wachtte niet lang met de vraag.

„Wat voer je op het oogenblik uit, Bob?”

De jongen kleurde. „Niets.”

„Geen baantje?”

„Nee. Nog niet.”

Shannon fronste de wenkbrauwen. „Scheven ze je af, omdat je drie jaar in de doos gezeten hebt?”

„Nee-ee. Dat is het niet —”

„Hij gaat aan 't werk voor John Carmody,” viel Kathleen in de rede.

Todd's gezicht klaarde heelemaal op. „Heusch?”

„Ja.”

„Tjonge! Dat is kapitaal! Dat is de man voor je, Bob. Hij is er een van 't bovenste plankje. Een kei van 'n vent, dat is-ie! Hij zal alles voor je in 't reine brengen. Op m'n woord, dat was nu juist, wat ik nog noodig had, om vanavond volmaakt in m'n sas te zijn. En wat ga je bij hem uitvoeren?”

„Ik weet 't niet. De kwestie is, we hebben eigenlijk nog niets definitief vastgesteld, Todd. We hebben gewacht, tot we alles nog eens met jou konden bespreken.”

„Ik ben er vlak vóór. Wat Carmody zegt, is 'n evangelie; is 't niet zoo, Kathleen?”

„Dat zal wel.” Haar gezicht werd ernstig. „Tenminste, dat hoop ik.”

„Hoop ik? Wat beteekent dat: hoop ik?”

„Ik heb nu al een heelen tijd voor Carmody gewerkt, oom Todd. U en ik weten allebei heel wat van hem af — en van zijn opvattingen over goed en kwaad —”

„Tuttuttut! Je bedoelt 't bewerken van jury's en zulk soort van dingen? En 't — goochelen met bewijsmateriaal in crimineele zaken?”

„Ja. Hij zal Bob zulke dingen laten opknappen.”

„En wat zou dat nu nog? Ik zou denken, met wat Bob allemaal geleerd heeft daarginds in de gev—”

„Dat is het juist. Hij zal voor Carmody z'n waarde hebben, om zijn ervaringen. Maar terwijl

Carmody zelf 't alleen maar „niet zoo nauw neemt”, zou 't werk, dat hij Bob zou laten doen, waarschijnlijk nog een graadje erger zijn.”

Bob Terry leunde voorover. „Ik heb dat al uitvoerig met Kathleen besproken, Todd. Ik kan de dingen niet precies zóó inzien als jij. Ze rekenden me in, terwijl ik onschuldig was. En ik heb een heele massa dingen geleerd — en één daarvan is, dat er maar bitter weinig menschen in de gevangenis zitten, voor wie 't niet véél beter zou zijn, als ze er buiten waren. En ik ben gewoonweg verlangend om te trachten, anderen uit de gevangenis te helpen houden; daarom trekt dat Carmody-plan me aan. Ik heb een zwak voor die beklagenswaardige kerels gekregen — en 't is niet mijn schuld, dat ik dat gekregen heb.”

„Nee, Bob —” Het was Kathleen, die sprak. „Maar niettegenstaande het feit, dat je drie jaar in de gevangenis hebt doorgebracht, heb je nooit

bouten en tralies en een katoenspinnerij en menschen, die op bezoek komen en ons bekijken, alsof we wilde beesten waren. Maar wanneer je daar drie jaar lang hebt gezeten en bloed gezweet — en al dien tijd wetend, dat je onschuldig bent — nu, ik voor mij geloof niet, dat die jongen ooit weer op streek zal komen, eer hij Borden zijn portie thuis heeft gestuurd, en ik vind, dat hij groot gelijk heeft.”

Terry keek dankbaar naar zijn ruigen vriend. „Ik wist wel, dat je het begrijpen zou, Todd.”

„Het is zoo klaar als een klontje. En Kathleen moest het ook begrijpen.”

„Ik begrijp het ook. Bob weet, dat ik dat doe. Maar dat is iets anders dan goedkeuren. En o, ik ben zoo bang — nog niet zoozeer voor wat er met Borden zal gebeuren, dan wel voor wat er daarna zou kunnen gebeuren met Bob.”

Todd grinnikte. „Dat is wel te verhelpen. Laat hem maar over aan Carmody. Dat is de man, die Borden meer verfoeit dan wij allemaal samen. Hij zal de zaak wel voor elkaar boksen.”

Het meisje stond op en liep langzaam naar het raam.

„Ik weet niet, hoe ik 't zeggen moet,” riep ze wanhopig.

„Ik houd van Bob — en ik begrijp hem. Ik weet te veel van de menschen en van het leven om me niet in zijn gedachtengang te kunnen verplaatsen. Maar ik ben een vrouw en ondanks alles ben ik bang en bezorgd. Ik wilde, dat iemand Bob's meeningen maar eens heelemaal recht kon zetten. Ik wilde, dat hij veilig was —”

„Dat zal hij bij Carmody zijn.”

„Dat weet ik — maar ik kan er niets aan doen, dat ik bang blijf. Ik begrijp Bob's verlangen naar wraak — maar ik wilde, dat hij het kon laten varen en zijn ellendige plannen vergeten. O! kunnen jelui me dan niet begrijpen? Ik ben een

vrouw — en ik heb Bob lief.”

Ze stond hem aan te kijken — recht op en rank en in eerlijken ernst. Toen, opeens, keerde ze zich om en verliet haastig de kamer. Todd Shannon zag haar na met warme genegenheid in zijn blik, wendde zich toen tot Bob en legde troostend een hand op diens knie.

„Vrouwen zijn raar, Bob,” merkte hij op. „Maar geloof me, jong, Todd Shannon snapt jou. Je kunt er niet van slapen, als je denkt, hoe zelfgenoegzaam en tevreden Peter Borden is. Neem 'n goeie raad van mij aan en geef je zelf lucht: mep hem, waar je hem raken kunt. Maar, jong — praat er niet te veel over met Kathleen.”

ACHTTTIENDE HOOFDSTUK

Bob Terry trad in John Carmody's dienst. Het smalle gezicht van den kleinen advocaat was ondoordringend, toen hij Bob met warmte welkom heette en hem overgaf aan de hoede van Al Gregory.

Alfred Tierney Gregory was Carmody's officieele rechterhand. Hij was jong, egoïstisch en eierzuchtig — en Carmody was eierzuchtig voor hem. Hij bezat in merkwaardigen graad dat dierlijk magnetisme, dat de onontwikkelde kudde der kiezers betoovert. Hij had een doordringende, metalen stem, die hij graag en veelvuldig exploiteerde. Al Gregory was een kampioen redenaar; hij oreerde bij alle denkbare gelegenheden, en alle slagzinnetjes en gemeenplaatsen, die de politieke wereld kende, lagen hem op de lippen bestorven.

Maar niettegenstaande dat alles was Al Gregory geen idioot. Wat zijn uiterlijk betreft was hij van middelmatige lengte en zag hij er meer dan middelmatig goed uit. Hij had golvend geelblond haar, dat hij iets te lang droeg, en zijn effectvolste podium-gebaar was een verstrooide streek met de rechterhand door die zijge, golvende lokken.

(Wordt voortg.zet)

Een drietal schoonen van Midden-Java.

iets strafbbaars gedaan. Ik ben bang, dat, wanneer je tē levendig belang gaat stellen in Carmody's werk —”

„Wat maakt het voor verschil, of ik iets misdadig gedaan heb of niet? En misschien —” Er kwam een diepe blos op zijn gezicht.

„Misschien wát?” vroeg Todd.

„Misschien krijg ik nu op deze manier Borden onder schot.”

„A-a-a-ah! Borden?”

„Ja — die ellendige oude Farizeeër. Dát is de reden waarom ik tot nu toe zoo besluiteloos ben blijven rondhangen, Todd. Je herinnert je toch nog wel, hoe dikwijls we het er samen over gehad hebben? Ik wil niet nadenken over het goed of kwaad ervan. Ik wil nergens over nadenken behalve over de manier om met hem af te rekenen. En hij heeft me dat practisch onmogelijk gemaakt.”

„Wat bedoel je?”

„Ik wil hem verdriet doen. Dat heeft hij mij ook gedaan. Ik geef er niet om, of die aanvechting edel is of niet. Het kan me niet schelen, wat ze daarna met me zullen doen. Ik zal nooit meer tevreden zijn, zoolang Borden niet geboet heeft voor wat ik heb moeten doormaken. Maar zóó krijg ik de kans niet!”

Todd knikte zwaarwichtig en keek zijn nicht aan. „Je vindt toch niet, dat dat alles heelemaal onnatuurlijk is, wel, Kathleen?”

„Nee, oom Todd, dat vind ik niet.”

„En je bent er niet boos om, ben je wel?”

„Ik ben alleen maar verdrietig. Als Bob nu toch maar kon vergeten —”

„Voor den duivel, Kathleen — een mensch vergeet niet, wat die jongen heeft moeten doorstaan. Dat is absoluut ondenkbaar. Ik was bij hem, weet je wel. We zitten hier nu allemaal heel knus en gezellig en praten zoowat over de dingen nà, en vergeten langzamerhand zoo'n beetje, dat er nog zoo'n soort plaats is als een gevangenis, met ijzeren

VROUWENLEVEN

MODESNUFJES

Kralengarneering is een zeer geschikt iets om oude japonnetjes mee op te frisschen. De nieuwste Parijsche kralengarneering bestaat uit kleine, lange witte pareltjes, welke in verscheidene rijen naast elkaar gelegd worden. Ze kunnen kraagje en manchetten omzoomen, ze kunnen, bij wijze van berthe-kraag, om de halsuitsnijding worden gelegd, ze kunnen een ceintuur garneeren, ze kunnen het verlengstuk van 'n rok, om de heupen bijvoorbeeld, maskeeren; men kan er een rond geknipten kraag mee bezetten, zoodat die een glinsterend geheel wordt, men kan er grillige figuren mee tooveren op rok of taille, kortom, deze langwerpige dunne kraaltjes kunnen een uitstekend hulpmiddel vormen bij het „van oud nieuw maken”.

Garnituren van kraagjes met manchetten kunnen we ook gemakkelijk zelf maken van voile of dunne waschbare zijde, met 'n garneerinkje van gaatjesborduur-sel. Dit borduursel maakt een zeer aardig effect, als men de gaatjes, in groepjes van drie, bij elkaar plaatst op gelijke afstanden en deze door 'n paar rijen eenvoudige rijgsteek met elkaar verbindt.

Bolero's worden niet alleen vervaardigd als een onderdeel der

Modern japonnetje van donkerblauw crêpe marocain, met garneering van biais.

Elegante zwarte hoed met aigrette.

japonnen, maar Parijs lanceert ook aparte bolero's, bestemd om bij verschillende toiletten te worden gedragen. En dit lijkt me nu een nieuwigheidje, bijzonder geschikt voor diegenen, die niet veel geld kunnen besteden voor haar garderobe en die toch gaarne elegant gekleed zijn en van afwisseling houden.

De japon, waarbij deze bolero's gedragen worden, moet effenkleurig zijn, terwijl de bolero uit allerlei materiaal kan worden vervaardigd. Er zijn bolero's van effen zijde in twee tinten, van gebloemde zijde, van kantstof, van tule, van georgette, kortom, allerlei aardige kleine lapjes kunnen er voor gebruikt worden.

Ook in het maaksel kan genoeg variatie worden gebracht. Ze kunnen tamelijk strak gehouden worden en ze kunnen ook in golvende lijn geknipt worden. Ze kunnen van voren worden afgerond en ze kunnen recht-hoekige voorpanden hebben. Ze kunnen van voren losjes open hangen, ze kunnen daar echter ook gesloten worden. Er zijn modelletjes, waarvan de voorpanden elkaar enkel raken bij de halsuitsnijding; er zijn er ook, die van voren geheel en al gesloten zijn. En dan kan men er nog heel wat variatie in brengen door de mouwen. Want deze bolero's worden niet alleen mouwloos gedragen, doch ook met korte, met half lange en met lange, van onderen wijd uitvallende mouwen.

Even nog de waarschuwing, dat deze bolero's slechts flatterend zijn voor slanke vrouwen!

Verscheidene nieuwtjes vertoonen onze afbeeldingen. Daar is vooreerst het ensemble van Patou, dat ons een voorbeeld geeft van verrijnden smaak.

De eenvoudige, elegant golvende hoed is van bruin stroo, de mantel beige, de japon van bedrukt chiffon in rood, beige en bruin, terwijl het corsage deze drie kleuren in zich vereenigt.

Het eenvoudige, zeer moderne japonnetje van onze tweede afbeelding van blauw crêpe marocain is gegar-

neerd met smalle bais van dezelfde stof en met witten, geplooiden kraag en manchetten. De taille is hier zeer sterk geaccentueerd, wat een slank figuurtje nog te slanker doet schijnen.

Zeer elegant is de zwarte modelhoed van Lewis, met den golvenden rand en de neerhangende aigrette. Een hoed, die zich volkomen aanpast bij de nieuwe lijnen der moderne toiletten.

PAULA DEROSE.

WAT KUNNEN WE ER VAN MAKEN?

Misschien heeft u nog een alkoof met zoo'n ongezellige bedstee-nis; plaats er dan uw vaste waschtabel, zooda op onze eerste tekening te zien is.

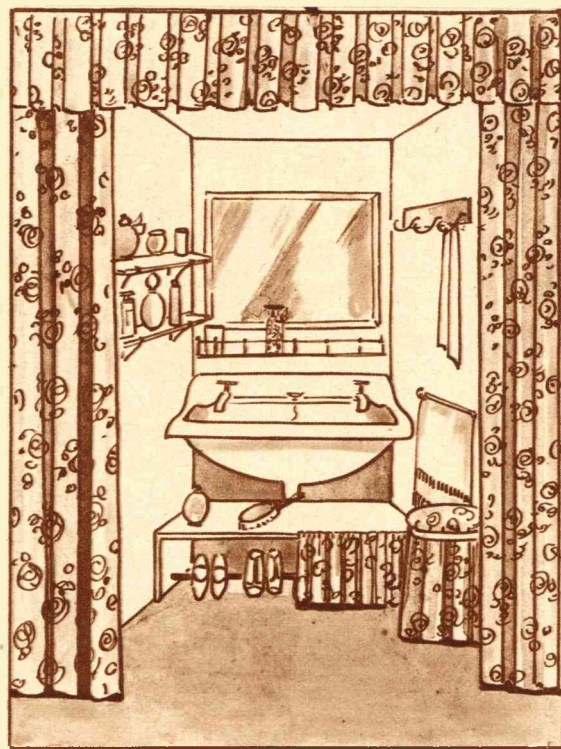
Onder den bak is een ruimte, afgesluit met een gordijntje. Deze ruimte kan men gebruiken om schoenen in te bergen; de schoenen rusten op een kope-ren stang.

Op 't bovenvlak kunnen we nog het een en ander neer zetten. Links plaatsen we tegen den wand een of twee glasplaatjes op armpjes. Op deze glazen plaatjes kunnen we badzouten en andere toilet-benodigdheden zetten.

Een stang voor den handdoek en een rekje om ochtendjas of kimono aan te hangen plaatsen we rechts. Een gewoon k  ukenbankje kan van boven bekleed worden; rondom maken we een ruime ruche, zoodat de pooten bedekt zijn.

Voor afsluiting der nis komen een paar schuifbare gordijnen met een val. Schilder uw hokje zacht groen, breng een zacht verdekt licht aan, en kies gordijnen in een combineerende kleur van cretonne.

Een leelijke bedstee-nis zal zodoende veranderen in een aantrekkelijk apartementje. Ook kunnen we iets dergelijks maken van een diepe kast, waarvan de deur is weggenomen.

Een ensemble van Patou: Bruin strooien hoed en beige-mantel met japon van beige, bruin en rood bedrukt chiffon; corsage in beige, bruin en rood.

„AAN SUNLIGHT ZEEP
KUN JE ALLES
TOEVERTROUWEN”

zegt Moeder

„Gekleurd goed kan met Sunlight Zeep telkens en telkens weer gewassen worden. En Sunlight Zeep houdt het witte goed zoo wit als sneeuw”.

N.V. DE LEVERS ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

F.10.000.—
ZUIVERHEIDSWAARBORG
OP ELK TABLET.

UIT HET Buitenland

Guido Mayr, die door „Judas" speelt.

Anni Krutz, die de Mariarol speelt, ij haar dagelijkschen arbeid. Ze is typiste op een fabriekskantoor.

De houtsnijder Alois Lang, die de Christusrol vertolkt.

Al de dorpelingen moeten als figuranten meedoen in de massa-scènes. Kinderen en volwassenen laten het haar lang groeien. Een troepje schooljongens.

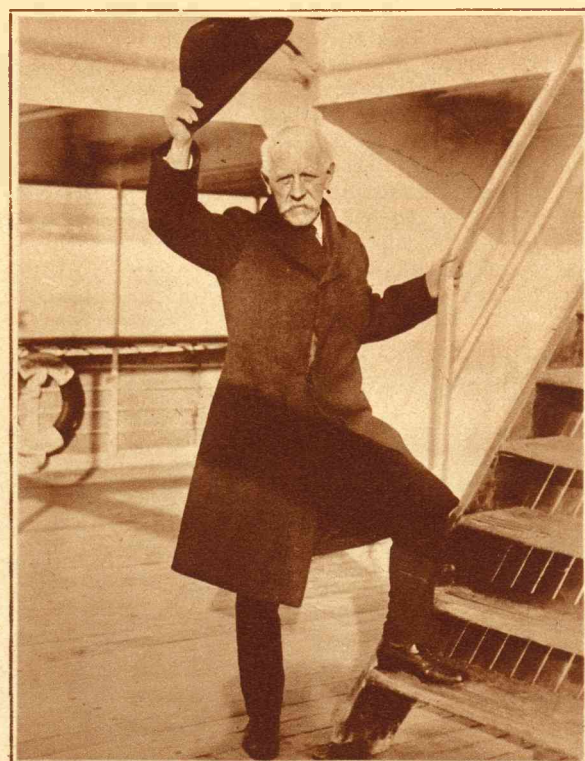

Het theater, waarin de opvoeringen worden gehouden en dat van de modernste vindingen is voorzien.

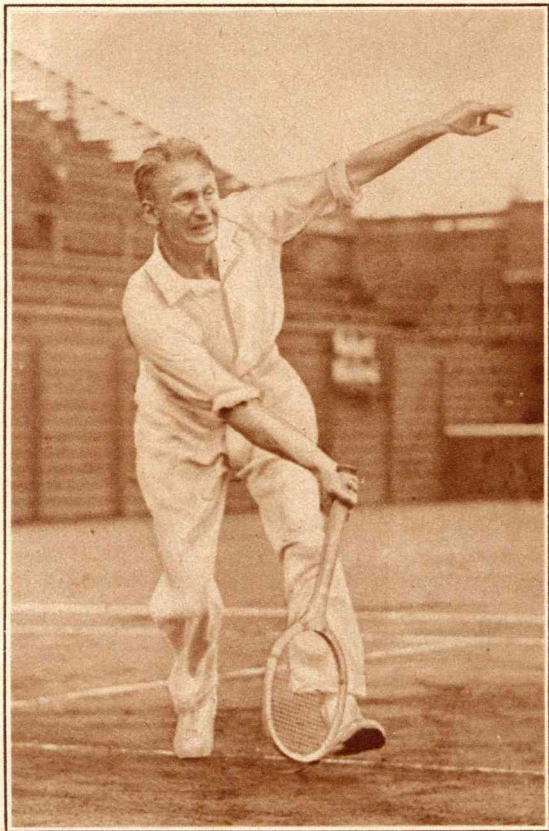
Stationskruiers te Oberammergau.

In het Beiersche dorp Oberammergau wordt om de tien jaren het „Passiespel" opgevoerd, 'n reeks tafereelen, waarin het lijden van Christus wordt voorgesteld. Toen eenige eeuwen geleden Zuid-Duitschland door een pestepidemie werd geteisterd, deden de Oberammergauers de belofte het Lijdensdrama op te voeren, indien hun dorp voor de ziekte gespaard bleef. Sindsdien hebben de opvoeringen onder de belangstelling van de geheele wereld geregeld plaats gehad.

De bekende Noorsche Poolonderzoeker en menschenvriend Professor Frithjof Nansen is overleden.

De Davis Cup-wedstrijd Holland-Finland te Amsterdam. Timmer weert zich in de partij tegen Grotenfeld.

Sport van Zondag GESLAGEN!

Aan onzen niet zoo schitterenden staat van dienst der laatste jaren is wederom een nederlaag toegevoegd, een nederlaag, welke meer teleurstellend is dan men zoo oogenschijnlijk wel zou zeggen, of juist nog, een nederlaag, welke alle aanwezige Hollanders op het Beerschotveld danig teleurgesteld moet hebben.

Men zal zich afvragen, hoe dit mogelijk is, daar het resultaat van den laatsten wedstrijd te Amsterdam, waar we niet zonder moeite een gelijk spel bevochten, het toch niet vreemd maakt, dat we nu met twee doelpunten verschil verloren. Juist daarom vestigen wij er dan ook de aandacht op, dat deze nederlaag een tegenvaller is voor hen die den wedstrijd zagen, omdat dit er wel één van een zeer bijzondere soort is geweest. En om dan maar direct met de deur in het huis te vallen, één waarin het Nederlandsche Elftal voor de rust zichzelf heeft overtroffen.

Dat was waarlijk spel, dat ons herinnerde aan de beste dagen van het Nederlandsche voetbal. Een zekere achterhoede, een middenlinie, welke een juiste opvatting van haar omvangrijke taak bleek te bezitten, en een aardig combineerende aanval, waarvan hoogstens gezegd kon worden, dat het met de schutterscapaciteiten een beetje mis was. Zoo zag ons team er tijdens de eerste helft van den strijd uit, en het spreekt vanzelf, dat de talrijk aanwezige Hollanders, toen v. d. Broek twee seconden voor half-time Oranje de

leiding had gegeven het zaakje daar op Beerschot bijna afbraken. Want... de lang verbeide overwinning op vreemden bodem scheen eindelijk in 't zicht. Niet alleen door dat mooie doel punt, doch meer nog door de wijze waarop de onzen hun tegenstanders in die drie kwartier absoluut de baas waren geweest.

Maar... een voetbalwedstrijd heeft twee helften, en duurt niet 45, doch 90 minuten.

Het is voor ons eenvoudig een raad

Enthousiasme bij de Hollanders op het Beerschotveld, toen v. d. Broek onzen landgenooten vlak voor half-time de leiding had gegeven.

Moment uit den voetbalwedstrijd België-Holland te Antwerpen. Het schot van Bastin, waaruit de bal hoog den hoek van ons doel trof. Van der Meulen en Vermetten blijken machteloos.

sel, hoe een team in zoo'n kwartierke rust zoo in ongunstigen zin kan worden gemetamorphoseerd. Wat we na half-time terugkregen, was toen maar een heel slap aftreksel van hetgeen de Oranjekleuren voor de rust

had geleverd. Een team, waarvan de middenlinie zich angstvallig terugtrok tot binnen 't strafschoopgebied, hoewel daar toch aan de hand van hetgeen in de eerste 45 minuten was vertoond, niet de minste reden voor was. Van opstuwen was geen sprake meer, en wanneer de aanval, die echter ook veel minder was, al eens een bal kreeg toegespeeld, dan moest er in negen van de tien gevallen een behoorlijk wandelingetje gemaakt worden, voor de aanvaller hem goed en wel in zijn bezit had.

Zulk spel is natuurlijk juist iets voor de Belgen, voor elk tegenstander trouwens, om er van te profiteren. Met het overwicht van de onzen was het gedaan. Meer en meer namen de Belgen de overhand, en toen Voorhoof op een ietwat gelukkige manier — één der Hollandsche achterspelers veranderde den bal een tikje van richting — had gelijk gemaakt, was het voor den ingewijde geen probleem meer, wie het tooneel van den strijd als overwinnaar zou verlaten. Met 3-1 was de verhouding in het veld — waarbij toch ook de eerste helft moet worden gerekend — niet zuiver weergegeven, doch de Belgen verdienden in elk geval de overwinning wel. Voor Holland en al wat medeleefde was het een geduchte tegenvaller.

Blauw Wit en Velocitas spelen puntloos gelijk. Kiekje van dezen wedstrijd in het Stadion voor het doel der zebra's.

De kampioenswedstrijd Blauw Wit-Velocitas. Nog een aardig spelmoment uit deze puntloze draw.

HET SCHEPENKERKHOF OP HET IJ

Als na een zeeslag.

Wet u waar toch al die afgedankte, versleten, onbruikbare schepen en scheepjes blijven, die eens de Amsterdamsche grachten hebben doorkliefd? Worden ze verkocht als brandhout, worden er misschien moderne meubeltjes van gemaakt, of komen ze wellicht in het Scheepvaart Museum terecht? Noch

Het einde van „grachttorpedojager“.

Op de klippen gelopen.

De oudgedienden liggen te verrotten, terwijl achter hen de nieuwe zeekasteelen op stapel worden gezet.

het een, noch het ander is het geval. Ze worden naar het schepenkerkhof gesleept, waar ze langzaam wegzinken en heelemaal vergaan. In 'n afgelegen hoekje van het scheeprijk IJ, in het Oostzanergat, liggen de zolderschuiten en woonschepen, aan weer, winden water blootgesteld. Hoe triestig de aanblik ervan is, toonen u onze foto's.

ZONNIGE ZONDAGMIDDAG (OP EEN LARENSCH BOERDERIJTJE)

DE STAD AMSTERDAM
GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal Bij VOORUITBETALING f 1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplaagcontrole, Amsterdam.